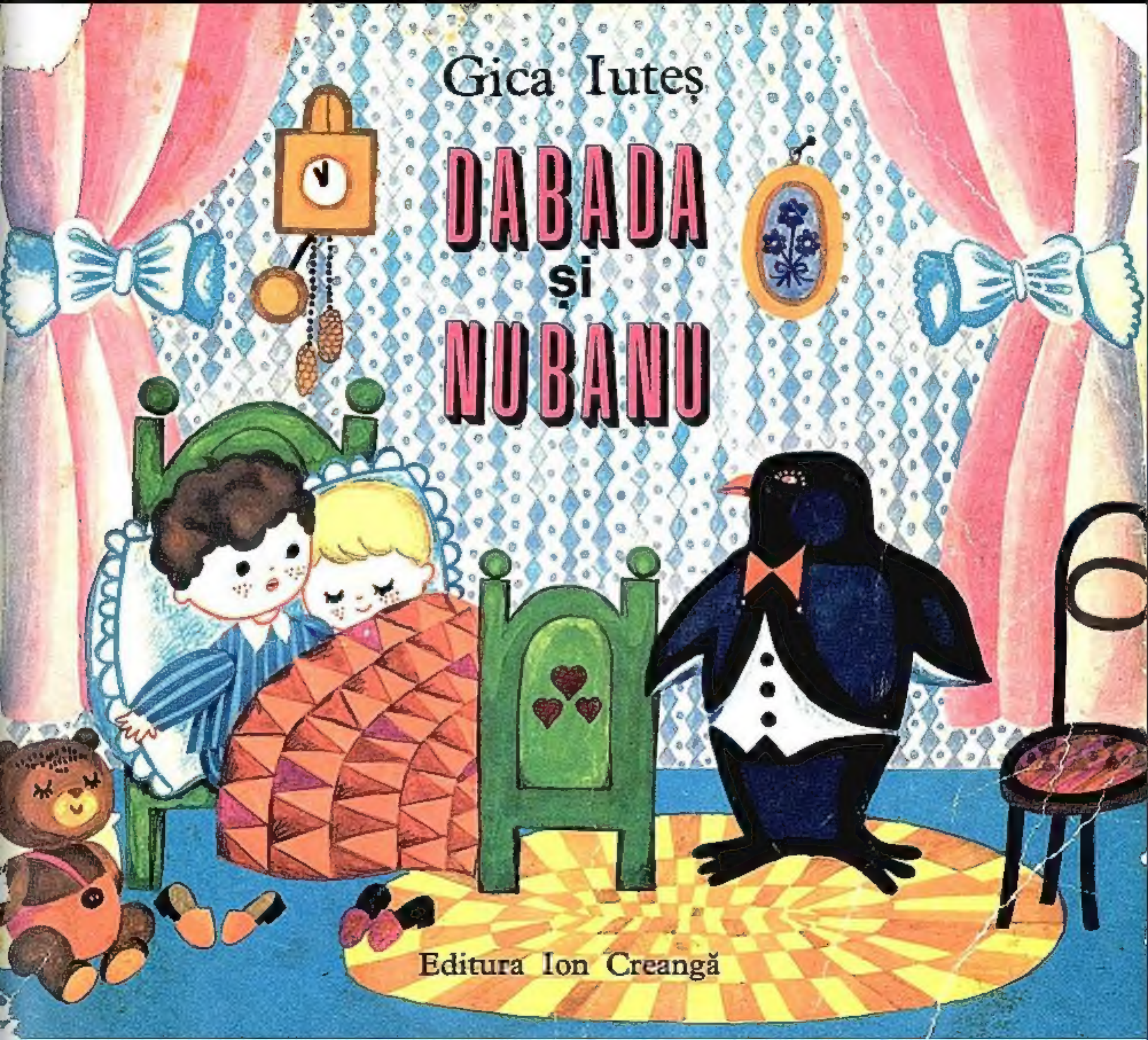

Gica Iuteș

DABADA și NUBANU

Editura Ion Creangă

Gica Iuteș

DABADA și NUBANU

mic roman cu cei mai mici

Editura Ion Creangă — București 1978

Primul cuvînt înainte cu Domnul Cataif și nenea Porumbelu

În dimineața aceea mă așteptau o mulțime de treburi și mă grăbeam așa de tare, că nici nu știu cînd am coborît șase etaje. Eram gata să traversez în fuga mare aleea din fața blocului nostru, dar, deodată, m-am oprit înmărmurită de uimire: puiul nostru de cireș înflorise peste noapte! Abia atunci mi-am dat seama! Venise primăvara, soarele strălucea ca-ntr-o fericită zi de sărbătoare, și în fața mea stătea cu mîinile la spate vecinul meu, Ionel, și mă privea fix.

— Ce mai faci, Ionel?

— Pe mine nu mă cheamă Ionel! Îmi răspunse el cu o mutră cît se poate de misterioasă.

— Asta-i bună, m-am mirat. Nu locuiești la scara B, la etajul șase?

— Ba da! Dar nu mă cheamă Ionel! Mă cheamă Domnul Cataif!

— Ha, m-am înveselit eu. Dar de unde și pînă unde, numele ăsta fistichiu?

— Păi, de-acolo, că eu pot să mănînc și zece cataifuri dintr-o dată.

— Aoleu, Domnule Cataif, asta ar fi boală curată! Nu crezi că un singur cataif ar fi de-ajuns pentru un băiețaș?

— Atunci, să mergem la cofetărie! hotărî pe loc vecinul meu.

Și uite așa, de unde aveam o grămadă de treburi, m-am trezit pe negîndite, împreună cu glumețul meu vecin, la cofetăria „Micșunica“, față în față cu cîte un cataif. Nu știu de ce, dar în sinea mea parcă așteptam de la Ionel să-mi destăinuie un secret sau măcar să-mi facă o mărturisire. De cîtva timp, cineva nevăzut suna la soneria mea, la diferite ore din zi. Aveam niște bănuieli în privința Omului invizibil, îi împărtășisem și lui Ionel aceste bănuieli și mă gîndeam că poate vrea să-mi spună ceva despre Omul invizibil! Și povestea cu cataiful nu era decît un pretext. Dar Ionel habar n-avea! Se foia întruna pe scaunul lui, se uita ba în stînga, ba se uita în dreapta, parcă uitase că mă invitase la cofetărie, părea foarte preocupat de ceva sau de cineva. Ce-mi părea absolut uimitor era iuțeala cu care mînuia lingurița cu frișcă: nime-re exact în gură, după ce o trecea pe lîngă ureche și prin dreptul nasului. Tocmai cînd îl urmăream așa, cu coada

ochiului, așteptînd să-mi mărturisească ce-i stătea pe suflet, mă pomenii că sare în sus ca ars, răcnind cît îl ținea gura.

— Uite-l pe nenea Porumbeluu! Nenea Porumbeluuu!

Și c-un zbenghi de frișcă pe virful nasului se repezi, printre mese, printre scaune, drept spre nenea Porumbelu, care se plimba prin fața vitrinei cu un buchet de vreo sută de baloane de toate culorile.

Pesemne că nenea Porumbelu mă cunoștea și pe mine, pentru că văzui că-mi face semne: dădea din cap într-un fel atît de convingător! Și m-am grăbit să ies, cît am putut de repede din cofetărie, mai ales că lumea începuse să se uite la mine ca la un cal breaz.

Abia cînd am ajuns afară am înțeles de ce dădea din cap nenea Porumbelu! Din pricina vîntului de primăvară, care-i tot sălta baloanele cînd înapoi, cînd încolo. Dar el le ancorase zdravăn, cu amîndouă mîinile, strigînd cît îl ținea gura:

— Ia balonul, balonașul, dacă vrei să vezi orașul!

Era limpede ca lumina zilei: trebuia să cumpăr un balon! Am luat deci unul verde, pentru că Ionel avea unul roșu! Și

uite așa m-am pomenit, oameni buni, zburînd împreună cu Ionel, pe deasupra orașului în prima zi de primăvară a anului!

Al doilea cuvînt înainte, unde abia am zărit-o pe Anișoara Alandala, dar am făcut cunoștință cu Dabada și Nubanu

Zburam pe deasupra orașului și vîntul de primăvară împingea baloanele noastre cu o viteză de vreo douăzeci de noduri pe oră (cum ar spune un vestit autor de romane de aventuri). Da, zburam la o înălțime amețitoare peste insule și arhipelaguri de norișori Cirrus, ocolind aeroportul Băneasa și aeroportul internațional Otopeni, ca să nu ne ciocnim cu avioanele care decolau sau aterizau. Am

trecut pe coridorul aerian liber. Era cît pe ce să ating cu mîna steluța de pe vîrfurile Casei Scînteii, ne-am oglindit o vreme în oglinda lacului Herăstrău, plin cu bărci, cu iole și vapoare, apoi am zburat paralel cu autostrada. Troleibuze și autobuze mici ca niște bondari galbeni și roșii alergau înainte și înapoi. Era o „grozăvenie“, după cum spunea Ionel, să privești din zbor în strălucirea soarelui de primăvară, frumoasa noastră capitală, cu parcurile și grădinile înflorite. Deodată am zărit un balon albastru cu o fetiță foarte zburlită, care se strîmba la noi și scotea limba în chip de salut.

— Uit-o pe Anișoara! strigă Ionel.

— Care Anișoara?

— Colega mea de bancă! „Anișoara Alandala, care și-a pierdut sandala, căciulița și fularul, nu-și găsește abecedarul!“

Tocmai cînd mă pregăteam să mai cer niște explicații suplimentare, nebunatul vînt de primăvară împinse baloanele noastre în direcții diferite.

— Ionel, Ionel!

Degeaba! Vîntul de primăvară îmi înghiți strigătele și un vîrtej zănatec smuci balonul meu ca pe-un fulg de pădăie.

Am închis ochii și nici n-am mai avut timp să mă gândesc încotro fuseseră duși de vînt Ionel și curioasa lui colegă de bancă! M-am pomenit proiectată drept în mijlocul unui tufiș des și țepos de lemn cînesc. N-am apucat să mă dezmeticesc, că am auzit niște răcnete care mi-au înghețat sîngele în vine. „Să știi, mi-am zis, că am nimerit în Grădina Zoologică, chiar lîngă cușca fiarelor sălbatice.” Cînd am îndrăznit să mă uit peste lăstărișul de lemn cînesc, mi-a venit inima la loc! Nu, nu nimerisem lîngă cușca leilor sau a tigrilor din grădina Zoo! Mă aflam într-un părculeț, unde se păruiau de mama focului doi băiețași, țipînd ca din gură de șarpe. Pînă să-mi fac drum prin lăstărișul încîlcit și ghimpos, biata lor mamă apărui cu sufletul la gură și izbuti cu chiu și vai să-i despartă pe cei doi bătauși.

— Ce s-a întîmplat?

— Vai de mine și de mine! începui să-mi explice mama lor. Nu știu ce să mă mai fac cu gemenii ăștia. E destul să zică, unul nu, ba, nu, și celălalt să răspundă, da, ba, da, că gata-i bătaia!

— Cum te cheamă? l-am întrebat pe unul din gemeni.

— Hamham! lătră el drept răspuns.

— Dar pe tine cum te cheamă?

— Cootcodac! cotcodăci celălalt.

— Of, of mi se jelui mama din nou, n-o să credeți, chiar și mie mi se pare cîteodată că le-am uitat adevăratul lor nume! Pe cel cu urechea mai lungă îl strigăm Nubanu, iar pe cel cu nasul cît pătlăgica, Dabada!

— Bada, bada! Eu știu cum mă cheamă! începui să zbiere cel care lătrase.

— Nubanu, nu, mă cheamă Nubanu! se zmiorcăi cotcodăcitul.

— Tu ești de vină!

— Ba, tu, ba, tu.

Și se încăierară din nou!

Uite așa i-am cunoscut pe cei doi băiețași gemeni.

Ce s-au sfătuit pînă la urmă părinții lui Dabada și Nubanu

În timp ce mama celor doi gemeni oblojea unuia urechea mai lungă, celuilalt nasul umflat ca pătlăgica, se tot gîndea ce e de făcut. Le spăla cămășuțele tăvălite prin praf, ofta și-și amintea ce drăgălași erau ei mici de tot, cum semănau pe-atunci cu doi boboci de trandafir, cu doi pui de ursuleț și cum, ca să-i deosebească, pe Dumitrel îl purta cu moț roșu și pe Dănel cu moț albastru... Și acum, cînd crescuseră mărișori, uite, a ajuns să-i deosebească după cîte cucuie și vinătăi și-au făcut unul altuia. Altă vorbă nu mai știu decît: nu, ba nu, da, ba da!

Cînd tatăl gemenilor veni acasă de la servici, ea începu să i se jeluiască:

— Așa nu mai merge! E ceva de speriat cu gemenii noștri! Și-i povesti de bătălia din parc, de cotcodăcit și de lătrat.

Tata căzu pe gînduri, chibzui puțin, apoi, clătină din cap amărit:

— Ai dreptate! Am crezut că se vor sătura să se tot păruiască din nimica toată, unul pe altul. Dar dacă nici numele nu mai sînt în stare să și-l spună, latră și cotcodăcesc, e de rău! Mîine, poimîine, în loc de doi copii o să avem în casă două lighioane. Cred c-a venit vremea să-i ducem la grădiniță. Să învețe să fie ca toți copiii, să se poarte ca oamenii.

În vremea asta, cei doi gemeni habar n-aveau de îngrijorarea părinților lor, care își închipuiau că ei au adormit de mult... Nici pomeneală de somn! Se furișaseră tiptil în cămară, luaseră cutia cu cremă de ghetă și, după ce se mînjiseră bine, bine pe obraz și pe mîini, s-au îndreptat spre bucătărie să-i facă mamei o surpriză; au intrat în patru labe mormăind fioros ca doi urși adevărați din pădure.

— Oh! făcu mama și-și duse mîna la inimă.

— Nu te speria, o liniști tata. Am eu grijă de urșii ăștia sălbateci!

Cît ai bate din palme, îi înhăță pe cei doi urși și-i duse în baie și unde-i săpuni și-i frecă bine cu buretele, așa de bine,

că nu se mai auzi mormăit de urși, ci miorlăit de pisici. După aceea, tata aduse îndărăt doi băiețași curăți, pe care îi puse în pat și le porunci:

— Gata! La culcare! Mîine dimineată o să stăm de vorbă ca oamenii!

Dimineata, cînd au aflat că vor merge cu tata la grădiniță, au început să sară într-un picior de bucurie!

— Mergem cu tăticul nostru la grădiniță! Mergem cu tăticu!

Unul voia să-și ia bilele, celălalt, cuburile.

— Nu luați nimic! Acolo sînt destule jucării. Și, băgați de seamă, dacă mai aud că mă faceți de rușine și la grădiniță, e vai de voi!

Cînd au înțeles că acolo vor fi lăsați singuri, bucuria le-a pierit dintr-o dată și s-au pus pe zmiorcăit, pe făgăduieli și rugăminți:

— Mămico, mămicuță!

— Să nu mai aud un sunet! le spuse tata. Puneți-vă căciulițele și fularele! Mergem la grădiniță.

În fine, după ce i-au urnit din casă, ce-a urmat pe drum nu se poate descrie. Tata i-a spus lui Dabada să nu-și mai tîrască picioarele ca un moșneag de o

sută de ani. Nubanu era cît pe ce să fie mușcat de nas de un cîine lup, pe care l-a tot întăritat și l-a împuns cu o nuiă printre zăbrelele unui gard. Cînd au ajuns la grădiniță, tata părea supărat din calea-afară.

— Să nu care cumva să vă mișcați de-aici! Mă duc să vorbesc cu tovarășa directoare, să văd dacă primește la grădiniță doi băiețași atît de nătărăi!

Zicînd acestea, intră pe-o ușă cu geamuri mari, iar ei rămaseră singuri pe-un coridor lung, pardosit cu pătrățele albe și negre, numai bun de jucat șotron.

Dar ce, le mai ardea lor de șotron? Erau așa de necăjiți, că tare ar fi vrut să plîngă. Numai, cum să plîngi pe un coridor atît de mare, în care nu te vedea și nu te auzea nimeni? Deodată, Nubanu văzu într-un colț un dulap prin a cărui ușă puțin deschisă se zăreau niște mături și niște perii cu coadă. Și ce-i trecu prin gînd? Nubanu rosti cu glas tare:

— Hai să ne ascundem aici! Tata n-o să ne vadă, o să ne caute și, cînd o să ne găsească, de supărare, o să ne ia acasă.

Frate-său nu zise nici da, nici ba, dar, dovadă că planul era bun, îl urmă în dulapul cu mături.

După ce directoarea grădiniței ascultă pînă la capăt necazul tatei, în loc să se sperie, zise:

— Am mai avut noi cazuri din astea! Nu vă faceți griji! Hai să-i cunoaștem pe gemeni.

Dar fă cunoștință dacă ai cu cine! Cînd au ieșit din cancelarie, nici urmă de cei doi. Tata se făcea cînd alb ca varul la față, cînd roș ca para focului... Asta nu puteau s-o vadă cei doi băieți... Ascunși în dulapul cu mături, tăceau chitic. Dar putură să audă un glas plăcut, care-l încuraja pe tata:

— Fiți calm, tovarășe Popescu. Aflăm imediat unde sînt gemenii năzdrăvani. Pentru asemenea cazuri avem un ochean fermecat!

Ce s-a văzut prin ocheanul fermecat

În dulapul cu mături era o beznă atît de neagră, încît îndată ce-au intrat acolo,

Dabada și Nubanu nici n-au mai îndrăznit să facă vreo mișcare. Stăteau ghemuiți, ca două bufnițe, cu ochii holbați în întuneric. Dar pesemne că în dulap o fi fost și vreo cutie cu ceară de parchet, pentru că mirosea atît de tare, că nu trecu mult și cei doi se porniră pe o întrecere la strănutat. „Hapciuuu!” începu primul Dabada. „Apapapciu!” îl urmă Nubanu. La fiecare strănut, măturile cu coadă se

clătinău, ca la comandă, înainte și-napoi. Ba, chiar una din măhuri sări de la locul ei și, cînd Dabada strănută pentru a șaptea oară, îl pocni cu coada ei lungă drept în frunte! Asta îi sperie strănutul și el începu să scîncească:

— Mai bine să ieșim de-aici!

— Haapciu! răspunse Nubanu în spatele lui. N-ai decît să ieși!

Dabada nu îndrăznea să se miște de teama măhurii, deși nu dorea nimic altceva, decît să iasă imediat din întuneric.

Bineînțeles că, în răstimpul acela, tovarășa directoare se uita prin ocheanul fermecat...

— Ha, ha, poftim, puteți să-i vedeți, tovarășe Popescu, și-l puse pe tata să privească prin ochean.

Deci, tata află imediat unde sînt, ce fac și ce spun băieții lui. Cînd înțelese că ideea cu ascunsul în dulapul cu măhuri fusese a lui Nubanu, bombăni:

— Am să-i rup urechile!

— Da' de unde, îl sfătui tovarășa directoare. Aici la noi, la grădiniță, are mare nevoie de urechi!

Și deschise cu mare grabă ușa cancelariei, străbătu în fugă coridorul cu pătrățele albe și negre, se opri drept în

fața dulapului cu măhuri și-i pofti să iasă frumușel afară.

Întîi ieși Dabada. Se pare că Nubanu ar fi voit să fie rugat de două ori, dacă n-ar fi intervenit aceeași măhură afurisită, care-l plesni cu coada ei lungă pe spinare, că el săracul o zbughi din dulap, strănutînd: „Apapapciu!...” Strănutul lui nu se speriasse.

Unde Nubanu și Dabada rămîn singuri la grădiniță

După ce tata își văzu băieții ieșind teferi din dulapul cu măhuri, clătină din cap și mormăi:

— Hm! Cred că a sosit timpul să-și vadă fiecare de treburile lui. Acuma nu părea prea supărat, dar nici voios nu avea de ce să fie. Și plecă fără să se mai uite în urmă.

În schimb, Nubanu și Dabada, văzîndu-se singuri și părăsiți, odată căscară

gurile și se puseră pe niște răcnete, de-ai fi zis că ori sînt la frizerie, ori la dentist, nicidecum la grădiniță! Tovarășa directoare nu-și pierdu cumpătul. Deschise cealaltă ușă cu geamuri mari, bătu din palme și strigă:

— Copii! Copii! Veniți repede, poate aflați de ce plîng noii voștri colegi de la grupa mică.

Într-o clipă, Nubanu și Dabada se treziră înconjurați de o mulțime de băieți și fetițe, toți îmbrăcați în șorțulețe albastre. Care mai de care se îmbulzea să-i vadă pe cei doi, de parcă ar fi picat atunci de pe altă planetă.

Cît se poate de jigniți, Nubanu și Dabada închiseră imediat gurile, strînseră pumnii și se pregătiră de atac:

— Ce te uiți? se rătoi Nubanu către una din fetițe, una cu moț albastru, pârîndu-i-se că anume se vîră în sufletul lui.

— Păi, cum să nu mă uit? Ești așa de murdar pe mîini și pe obraz, că dacă ai avea o oglindă te-ai întreba cine ești!

— Și tu la fel! îl luă în primire altă fetiță, cu moț roz, pe Dabada. Ia, vă rog să treceți imediat la spălător.

— Dar cine ești tu, mă rog, ca să mă

trimiți la spălător? se răsti Nubanu, căci lui Dabada îi pierise piuitul.

— Hai, fără vorbă multă! Noi sîntem de serviciu, cu igiena, le-o trînti moțata albastră. Acolo, la stînga, e spălătorul...

Și cine poate să se mire n-are decît! Gemenii noștri intrară ca niște mielusei blînzi exact pe ușa din stînga.

Unde apar doi bunici pitici

Și ce credeți c-au făcut Dabada și Nubanu, îndată ce au fost invitați la spălător? Poate vă închipuiți că s-au apucat chiar să se spele pe mîini și pe față? Da' de unde! Cele două moțate n-aveau decît să păzească mult și bine ușa. Habar n-aveau ce surpriză li se pregătea. În spălător erau două chiuvete: una roz și alta verde, prevăzute fiecare cu cîte un săpun de aceeași culoare. Dabada-nș-facă primul săpunul roz și-i zise fratelui său:

— Țsta cu zmeură e al meu!

— Nu! Ba nu! se opuse Nubanu. Cel cu zmeură e al meu! Și, cum Dabada tocmai se chinuia să deschidă robinetul, harșt! îi smulse săpunul roz. Bineînțeles, acesta se repezi să-și ia îndărăt „zmeura”. Dar săpunul roz era tare alunecos și le scăpă printre degete. Așa se treziră încăierăți pe brînci, jos, pe linoleumul cu pătrățele albe și negre, în timp ce de pe coridor se auziră glasurile celor două paznice grijulii:

— Hei, voi, piticilor, vă spălați o mie de ani?!

Cei doi gemeni rămaseră încrămeniți.

— Ai auzit cum ne-au făcut? mormăi Dabada și se ridică de jos încruntat. Luă de bunăvoie săpunul verde, îl umezi bine la robinet și începu să facă din el clăbuc: o grămadă de clăbuc.

— Las' că le arăt eu! scrișni Nubanu și luînd „zmeura” se apucă și el de făcut clăbuc.

O claie de clăbuc pe care și-o puse drept pe cap. Mai făcu altă grămadă, din care își potriveși întîi o barbă stufoasă, stufoasă, în care se amestecau și mustățile. Dar, nici Dabada nu ședea degeaba. Își trînti și el pe cap o căpiță de clăbuc, își

croi mustăți și-o mîndrețe de barbă albă.

Erau tocmai gata, cînd glasurile celor două fete se auziră din nou:

— Hei, piticilor, cît o să vă mai așteptăm? Un milion de ani?

Atunci Nubanu se repezi spre ușă cu capul în sus, cu gîtul țeapăn și... zbang, deschise ușa! Dabada țuști! după dînsul.

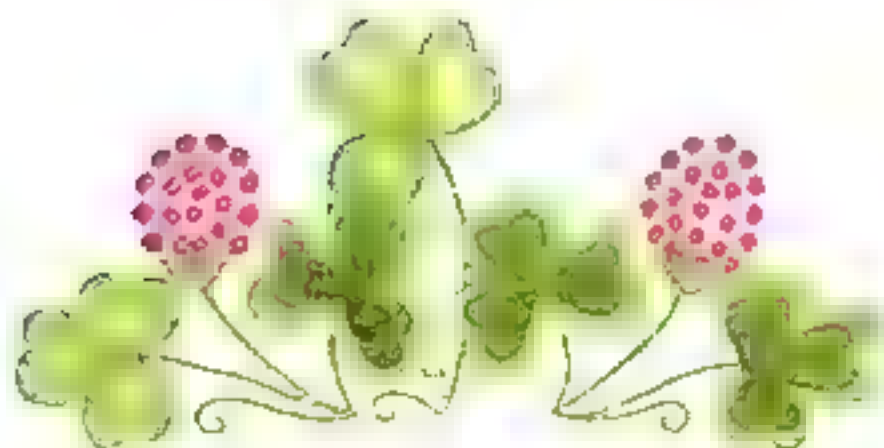
— Vaiii, tu! țipară într-un glas cele două fete și se lipiră de perete cu gurile căscate, gata să leșine de uimire.

Noroc că tovarăşa directoare văzuse totul prin Ocheanul fermecat! De aceea acum venea repede, repede, spre cei doi, care simțiră deodată cum se prefac în stane de piatră. Dar ea îi întâmpină chiar așa, cu vorbele astea:

— Aaa, bună ziua, stimați și dragi bunici! Ați venit să vă interesați ce mai fac nepoțelii dumneavoastră? Poftim, poftim, vă rugăm frumos! Poftim pe aici!

Nubanu și Dabada ascultau și nu le venea să-și creadă urechilor. Pășeau ca pe ace, conduși de directoare în persoană, spre ușa cu geamuri mari, dinspre care se auzeau niște glasuri subțirele cîntînd:

*Primăvară, primăvară,
Bun venit la noi în țară!*

Bine e cînd ești voios

Dabada și Nubanu se pomeniră într-o cameră mare, luminoasă, plină de fetițe și băiețași. Fiecare ședea pe cîte un scaunel, la o măsuță.

— Dragi copii, începu tovarăşa directoare; după cum vedeți, astăzi e o zi mare pentru grupa mică! Au venit în vizită la noi doi bunici!

— Ha-ha-ha! Hi-hi-hiii! se porniră toți pe niște risete și chicoteli...

Cine mai văzuse bunici îmbrăcați în șorțulețe albastre, cu bărbi și mustăți din clăbuc de săpun? Dar tovarăşa directoare nici măcar nu zîmbea. Părea foarte serioasă. Nu se îndoia deloc de adevărul celor spuse. Făcu un semn cu mîna: hohotele se potoliră ca prin farmec:

— Ce se spune oare, cînd intră în clasă un musafir?

— Bună ziuuuuaaa! strigară toți în cor.

— Dragi bunici, bine ați venit în mijlocul nostru!

De data asta, tovarăşa directoare nu se mai putu stăpîni şi pufni şi ea în rîs. Atunci, toată lumea se porni pe rîs. Hohotele izbucniră din nou şi mai straşnice.

— Ha-ha-haaahiii! rîsul îl apucă şi pe Nubanu, pentru că fratele lui rămăsese dintr-o dată numai cu jumătate de barbă! Cealaltă jumătate tocmai zbura, acum, încetişor, în jos spre covor... Era atît de caraghios! Ce bine ar fi fost dacă şi Nubanu s-ar fi putut privi într-o oglindă! Să vadă cum arăta cu o singură mustaţă. Clăbucul începuse de mult să se dezumfle. Era clar că trebuiau să se ducă să se spele.

— Noi rîdem pentru că sîntem veseli din fire şi ne bucurăm că aţi venit la noi la grădiniţă, le explică tovarăşa directoare! Uite, acelea sînt scăunelele şi măsuţele voastre!

— Dar trebuie să ne spălăm mai întîi şi întîi! strigă Nubanu.

— Clăbucul ăsta cam înţepă... se scuză Dabada.

După ce s-au dus şi s-au spălat frumos, s-au întors repede. Erau foarte curioşi să vadă ce urma să se întîmple după ce fiecare s-a aşezat pe scăunel la măsuta lui!

Dii, căluţ cu şaua verde!

După ce au învăţat cîntecul cel frumos despre primăvară, copiii au făcut cîte un căluţ din plastilină.

— Al meu e potcovit cu potcoave de argint! se lăuda Dabada, cu căluţul lui verde cu coamă roşie.

— Ba al meu aleargă mai repede, că-l hrănesc cu cărbuni aprinşi, se fălea Nubanu cu căluţul lui albastru cu coamă galbenă.

Căluţii nechezau atît de năvălaş şi zvîrleau din copite încît trebuia să fie scoşi afară la păscut.

— Miho-hooo! Miha-haaa! nechezau ei voioşi, dar, în loc să pască liniştiţi, săreau în două picioare şi făceau fel de fel de acrobaţii, de puteai să juri că-s cai de circ!

Tocmai atunci Nubanu şi Dabada se pomeniră c-a venit mama să-i ia acasă. Ce s-au mai necăjit cînd au auzit:

Gata, băieți! Prima zi de grădiniță s-a terminat!

— Nu, ba nu mergem acasă! Noi rămânem aici!

Mama a început să rîdă:

— Și mâine e o zi! O să veniți din nou!

— Da, ba da! se bucură Dabada, pentru că și lui îi plăcuse foarte mult la grădiniță.

...Așa că au încălecat pe cai și-au pornit-o cînd la trap, cînd la galop spre casă.

— Aoleu, băieți, s-a văitat mama. Ați uitat că eu merg pe jos și nu mă pot ține după caii voștri?

Atunci Dabada a descălecat și a strigat:

— Mamă, urcă pe șaua calului meu!

— Nu, ba nu! strigă Nubanu sărind sprinten din șa. Eu o duc pe mama, pe calul meu!

— Bine ar fi! răspunse mama. Dar trebuie să trec prin piață să cumpăr lăptuci și ridichi de lună!

— Ohoho!! strigă Dabada. Poate găsim cireșe!

— Banu! Căpșuni!

Cum nu puteau să umble călări prin piață, luară caii de căpestre și porniră la pas, după una, după alta...

Pînă la urmă au găsit de toate: lăptuci, ridichi de lună, cireșe și căpșuni... Au încărcat cumpărăturile pe șeile cailor și s-au grăbit spre casă, unde tata îi aștepta flămînd și nerăbdător.

Bună ziua, Regina albinelor!

— Astăzi o să mergem în parc la plimbare. Ne luăm coșulețele și ne așezăm, doi câte doi, în rînd, spuse tovarășa educatoare.

O fetiță cu breton alergă și-l apucă de mîină pe Dabada:

— Pe mine mă cheamă Laura!

— Lasă-l în pace! mormăi Nubanu, supărat din senin! E fratele meu! Și o împinse pe Laura din rînd.

— Ba eu merg cu Laura! strigă Dabada, și-l îmbrînci pe Nubanu cît colo, furios.

— Ba n-ai să mergi cu ea!

— Ba da! Ba da! Pleacă de-aici! Și Dabada o apucă de mîină pe Laura, care se strîmbă la Nubanu.

Asta îl înfurie și tocmai se pregătea să-i dea un brînci, cînd tovarășa educatoare interveni:

Ei, ce se întîmplă aici? Ia așezați-vă

frumos la rînd! Tu ai să mergi împreună cu Olga.

Nubanu o privi chiorîș pe fetița cu părul zbîrlit pe care o chema Olga.

— Nu merg cu dînsa, pentru că e zbîrlită!

— Nici eu nu merg cu el, pentru că e bătăuș și urîcios!

— Hm! zise tovarășa educatoare, atunci n-aveți decît să fiți ultimii din rînd, pentru că ați rămas singurii fără pereche, de mofturoși ce sînteți.

Olga strînse buzele și fără să scoată un cuvînt trecu în urma rîndului. Nubanu văzu bine că „zbîrlita“ nu-l putea suferi. Vrînd să arate că nici nu-i pasă, își desfăcu coșulețul să vadă ce gustare i-a pus mama: avea pîine cu unt și miere de albine. În clipa aceea, nu se știe de unde, apărură o albină care începu să se învîrte în jurul pîinii lui cu miere.

— Hei, ce vrei acum? o întrebă Nubanu. Vrei mierea îndărăt?

— Nu-i frumos să mănînci pe stradă, îi făcu observație Olga.

— Asta e regina albinelor! îi răspunse el.

— De unde știi că-i regina albinelor? îl încercă ea.

- Poți să te uiți! Are coroniță pe cap!
Olguța se aplecă să vadă coronița reginei albinelor, dar pesemne aceasta se sperie și zbură.

Ai văzut că era regina albinelor?

- N-am văzut, că a zburat! Dar de ce ai spus că sînt zbîrlită?

- Așa...

- Eu mă pieptăn, dar tot zbîrlită sînt!

- Nu-i nimic, zise Nubanu. Ți place pîinea cu unt și cu miere?

- Eu am cozonac cu nuci! Dar nu putem mîncă pe stradă!

- Nuuu! spuse Nubanu, vîrînd repede tartinele în coșuleț. Dar data viitoare, cînd mergem în parc, o să mergi cu mine în rînd?

- Sigur, spuse Olguța. Unde s-o fi dus regina albinelor?

Dis-de-dimineată spală-te pe față

Mama deschide un ochi și trage cu urechea: „tic, tic“, ceasul e acolo pe măsută, lîngă patul ei, unde l-a pus tata cînd a plecat la lucru: „Hai, sună, sună odată!“ îl îndemnă ea. Ceasul ca și cum atît ar fi așteptat, începe: „țîrr!“ „Bravo, ce harnic-hărniciuț ești tu!“ îl laudă mama și repede sare din pat. Apoi strigă veselă:

— Ei, copii, deșteptarea!

Dabada se trezește primul și fuge să se spele. Nubanu nici nu se clintește! Așa face el în fiecare dimineață. Vorba mamei: așteaptă să fie dădăcit. Numai că mama, după ce-și pune pastă pe periuța de dinți, vine și, cu o mână, harști, trage pătura cu dungi albastre:

— Hai, hai, somnorosule! vrei să întârzii la grădiniță?

Dar somnorosul e treaz, treaz și cumplit de bosumflat:

— Azi, nu mă duc la grădiniță.

— Cee? și de mirare mama rămîne cu periuța de dinți în aer.

— Eu mă duc! Eu mă duc! strigă Dabada și se repede ca un lup la cozonacul de pe masă.

— Eu nu vreau să-mi controleze Olguța unghiile și urechile, mormăie bosumflatul. Eu mă spăl!

— Atunci, treci la spălat! rîde mama.

Și, în timp ce-l conduce frumușel la baie, încearcă să-l îmbuneze:

— Dacă Olguța e de servici are tot dreptul să te controleze.

— Dar are dreptul că spună că am urechi blegi? strigă Nubanu aproape înecat de indignare, sub apa care curge

cu putere din robinet.

— Asta nu-i frumos din partea ei, îi dă ea dreptate. Tu nu ai urechi blegi și-ar trebui să i-o spui verde în față!

— Lasă că i-am tras eu un pumn de-a văzut stele verzi! Și tovarășa educatoare m-a văzut și tot pe mine m-a pus la colț!

— Pe mine m-a lăudat tovarășa educatoare. A zis că am glas frumos. El n-a vrut să cînte! A fost uricios.

— Aha! De asta ziceai că nu te mai duci la grădiniță!

— De asta, mărturisește Nubanu supărat. Astăzi am s-o bat măr pe Olguța, fie ce-o fi!

— Hm, hm, ce nu pot eu să sufăr bătaușii, oftează mama. Cînd mergeam și eu la grădiniță era unul Popescu Emilian: mă trăgea de păr ca un nesuferit!

— Olguța e zbîrlită și o nesuferită! Mereu mă strigă: „Dănel, coadă de purcel!”

— Hai, lasă vorba și vino să-ți pui șorțulețul, zice mama. Și în timp ce-i potrivește gulerașul, îi spune: Dar pe urmă Popescu Emil s-a mai cumințit! Așa o să fie și cu voi cînd o să fiți școlari!

— Păi, Popescu Emil îl cheamă și pe tata!

Ba pe tata îl cheamă Popescu Emilian!

Deodată, de-afară, prin fereastra deschisă, se auzi un glas cunoscut:

Dăăănel, Dumitrel, eu sînt gata!

— A venit Olguța! A venit Olguța! strigă Dabada și-o zbughește pe ușă.

Cu toate că asta se întîmplă în fiecare dimineată, acum Nubanu rămîne cu gura căscată de uimire!

— Auzi? întrebă el în șoaptă. Și se uită cu niște ochi cît farfurioara de dulceață.

— Aud! ride mama. Înseamnă că Olguța nu mai este supărată.

Cînd a fost șoricelul prieten cu-un lup?

— Eu! Eu! se rugă Dabada. Știu eu o poveste, mi-a spus-o bunica.

— Ba eu! strigă Nubanu. Eu spun povestea.

— Pe rînd! îi împacă tovarășa educatoare.

— Odată, începu Dabada, lupul se îmbolnăvi de măsele. Îl dureau așa de rău măselele, că nu mai știa ce să mai facă.

— Ba, interveni Nubanu, lupul se zvîrcolea pe salteaua de frunze uscate din vizuina lui; gemea și se văita: „Aoleu, aoleu, colțul meu!”

— Și nimeni nu venea să-i dea un pahar cu apă, pentru că era cîinos și rău la inimă! Dar tocmai de curînd, șoricelul se mutase într-o locuință vecină cu a lupului. Cînd îl auzi cum se vaită, i se făcu milă de dînsul:

— Ce-ai pățit, vecine? De ce te vaiți așa de rău?

— Aoleu, aoleu! Colții și măselele mele! Nu mai pot de ele!

— Vai, vecine! îl căină șoricelul. Dar de ce n-ai venit să-mi ceri ajutorul? Nu știi ce dinți sănătoși avem noi în familia noastră șoricească? Știu eu de la bunica și străbunica un leac care-ți ia durerea cu mîna! Și îndată șoricelul fugi acasă la el și le spuse fraților și verișorilor:

— Hai să mergem să culegem sămîntă de mac! Să facem un leac de durere de măsele, pentru că tare se mai chinuie vecinul nostru, lupul.

— Ai uitat! Ai uitat! strigă Nubanu. Pe bunica șoricelului o chema Șoriceana. Ea l-a povățuit pe nepotul ei să se ferească de lup!

— N-am uitat, se supără Dabada. Tocmai voiam să spun! Dar șoricelul i-a convins pe frații și pe verișorii lui și s-au dus și-au cules un lan de sămîntă de mac.

Au făcut o fiertură bună pentru măsele și... i-au dus leacul tocmai cînd lupul se dădea de ceasul morții cu durerile... Și i-a spus: „Dragă vecine, bea, te rog, fiertura asta și dacă nu ți-o trece durerea, ca luată cu mîna, să nu-mi spui mie șoricel!”

Tot văitîndu-se lupul înghiți fiertura...
Și ce să vezi? Dimineata era bun și teafăr.
Cînd șoricelul veni să-l viziteze pe bolnav
îl găsi cercetîndu-și colții și măselele în
oglinadă.

— Ei, cum te simți cu sănătatea, vecine? îl întrebă voios șoricelul din prag.

— Vîno să te sărut, făcu lupul cînd îl zări și haap! se năpusti asupra lui...
Cînd zări atît de aproape botul căscat
plin de colți ascuțiți, bietul șoricel o tuli
atît de îngrozit, că se făcu într-o clipă
nevăzut... Iar lupul se pomeni că-și în-
fige colții drept în pragul de piatră.

— Hauuu! Hauuu! Unde ești, șoricelule?! Mai dă-mi niște fiertură din aceea, că mor și mă prăpădesc!

— Poți să mori și să te prăpădești! șopti șoricelul, tremurînd din toate măduarele.

Și poate că lupul mai urlă și acum de durere de măsele, dar nimeni nu-i mai trece pragul vizuinii. Așa i se cuvine!

Unde este casa lebedelor

— Mai sus, tăticle! Mai sus! chiuia Nubanu. Nici nu se putea mai sus! Doar tata îl ținea pe umeri și acum alerga pe alee făcînd „mihoho! mihoho!“, așa că toată lumea din parc se uita după ei și rîdea.

— Ia te uită, mămică, cum se alintă și zboară ca un copil mic! se posomori Dabada.

— Chiar așa, rîse mama, ce l-a apucat? Numai că Nubanu își primi îndată pedeapsa: balonul albastru îi scăpă din mîină! Acum, balonul lui zbura drept în sus, oprindu-se în vîrfurile celui mai înalt copac din parc.

— Aoleu, balonul meu, începu să zbie-re Nubanu, ca din gură de șarpe. Dar balonul, ca să-i facă în ciudă, se desprînse din copac și se tot duse drept spre norișorul trandafiriiu din partea cealaltă a parcului, fără să-i pese de urletele lui: „Balonul meu! Balonul meu!“

Asta îl făcu pe tata să-l lase din brațe și să-i spună supărat:

— Păi, de ce i-ai dat drumul din mână, papă-lapte?

— Poate crezi că am venit în parc să te ascultăm pe tine zbierînd? îl luă la rost Dabada.

— Haide, încercă mama să-l îmbuneze. A fost vorba că mergem să vedem Casa lebedelor. Cînd or să te audă lebedele or să se sperie și or să se ascundă! Știi ce sînt lebedele?

— Ce să fie? Niște gîște cu gît lung! se sclifosi uriciosul și alintatul.

— Dacă vrei să știi și să știi, lebedele sînt zînele lacului, spuse Dabada și se așeză pe banca de pe marginea lacului, de unde se vedea cel mai bine Casa lebedelor. Dar lebedele nu erau acasă. Veneau de undeva din marginea cealaltă a lacului: erau cinci și penele lor albe ca zăpada sclipeau de parcă ar fi fost de argint.

— Nu sînt zîne, sînt gîște! mormăi Nubanu uitîndu-se chiorîș la balonul roșu al lui frate-său.

— Ba sînt zîne! șopti Dabada. În fiecare noapte de mai se prefac în zîne, își pun pe cap coronite de flori de nuferi și dansează, dansează așa de frumos, că

toate viețuitoarele lacului ies să le privească dansînd. Vin iepurașii și vidrele din împrejurimi, și cărăbușii și broaștele țestoase se adună laolaltă să le vadă.

— Nu cred! mormăi Nubanu și se trînti pe iarbă.

— Ba eu cred, șopti Dabada. Atît de frumos a povestit mămica, încît parcă am văzut cum lebedele s-au făcut zîne!

Dabada se uită spre lac. Acum vedea și mai bine lebedele. Erau așa de frumoase că, de mirare, balonul lui roșu se desprinsese din mîna lui binișor, iar vîntul îl duse încet spre oglinda lacului, în întîmpinarea zînelor-lebede. Și ele începură să se joace cu balonul lui roșu.

Zîna din vișină

— Hei, somnoroșilor! Nu mai leneviți în pat. Veniți să vedeți ce v-am adus...

În bucătărie, pe masă, erau o grămadă de vișine și mama părea tare bucuroasă:

— Avem cel mai harnic tătic din lume!

— Dar cireșe de ce n-ai cumpărat? se bosumflă Nubanu. Vișinile sînt acre.

Dabada, care se prăpădea după vișine, spuse cu gura plină:

— Ba, nu sînt acre!

— Sînt numai bune pentru dulceață. Și voi doi o să mă ajutați să le scoatem simburii.

— Mie nu-mi place să scot simburii!

— Ba mie îmi place!

— Ha, ha! făcu Nubanu și, scoțînd pe furiș un simbure, îl împușcă pe frate-său drept în frunte. Dar simburele nimeri în ceașca de cafea a tatei. Noroc că el băuse cafeaua.

— Hm! se încruntă tata. Ce păcat că mă grăbesc! Aș fi vrut să văd un leneș uricios cu nasul la perete!

Dar mama spuse liniștită:

— Nu cred că se va întîmpla una ca asta! Află că în timp ce noi scoatem simburii, o căutăm și pe zîna din vișină!

— Ce zîna? întrebă destul de bănuitor Nubanu.

— Zîna care locuiește într-un simbure de vișină.

— Poți să mori de rîs; cum o să încapă într-un simbure?

— Taci din gură, se supără Dabada. O zîna poate să stea unde vrea! Și simburele e vrăjit. Nu-i așa, mamă?

— Chiar așa! Ai ghicit! Zîna din vișină are o caleașcă verde cu roți de simburi, trasă de patru fluturași cu aripile albastre.

— Ai văzut? Ai văzut? strigă Dabada triumfător. Și cînd zîna din vișină iese la plimbare în caleașcă, are pe cap o coroniță mică, mică...

— N-are nici o coroniță!

— Ba are! Și eu o să găsesc simburele vrăjit în care locuiește zîna!

Părea așa de convins, că frate-său se uită îngrijorat cum creștea văzînd cu ochii grămada lui de simburi. Asta îl făcu și mai arțăgos:

— De ce să-l găsești tu? N-ai să găsești nimic!

Se vedea clar, Nubanu era foarte uricios, un uricios și jumătate. Așa că mama zise:

— Ba, o să găsească simburele vrăjit pentru că el este mai harnic decît tine! Sînt sigură că la noapte, în vis, zîna din vișină o să vină să-l ia la plimbare în ca-

leașca ei trasă de fluturași cu aripi albastre.

Nubanu nu mai zise nici pîs. Tăcu tot timpul. Nimeni habar n-avea, la ce se gîndea el. Dar numărul simburilor se înmulțea tot mai mult în fața lui, pînă cînd mama puse vișinele gata pregătite pentru dulceață în siropul care clocoțea...

Ce băieți mai are mama

Dabada sări de pe divan. Cu un salt de tigru Nubanu fu lîngă el și spadele celor doi cavaleri se încrucișară pe viață și pe moarte. Vîj, vîj, aerul odăii tremura de frică, împuns și spintecat în toate părțile, în timp ce cavalerii răcneau ca niște lei paralei:

— Păzea!

— Păzea!

Spadele șuierau și zăngăneau, și pri-

mul cavaler, incolțit, fără scăpare, se refugie pe fotoliul verde. Dar cel de-al doilea cavaler se repezi pe fotoliul roșu tăindu-i orice putință de apărare. Atunci, nefericitul scoase un strigăt:

— Aoleu! și privi cu ochii cășcați de groază spre vaza albastră, care se clătină o clipă pe măsuță și... zbang! Se făcu țandări pe podele.

— Hahaha! hohoti adversarul pregătit pentru lovitura de grație.

— Ce-ai făcut? țipă primul cavaler, privind cioburile de pe podea. S-a spart vaza albastră! Vaza pe care i-am cumpărat-o mamei de ziua ei!

Trezit la realitate, cel de-al doilea cavaler își dădu pe spate coiful, care-i căzuse pe nas, și întrebă cătrănit:

— Cum ai spart-o?

— Eu am spart-o? Tu ai spart-o! răcni celălalt și-și aruncă spada, care se prefăcu într-o simplă coadă de mătură.

— Eu? se mînie cel de-al doilea cavaler și ochii lui aruncară mii de fulgere. Nici n-am atins-o!

Ba ai atins-o! Și încă cum ai atins-o! Să vezi tu cînd s-o întoarce mama!

— Nu mă privește! Tu ai spart-o!

— Ba tu! Ba tu!

Cartea celor doi cavaleri nu mai conținea, însoțită de ropotul ploii de-afară, întretăiată din când în când de bubuitul unui tunet. Numai fulgerele nu se puteau vedea pe cerul primei zile de vacanță, întunecat de nouri negri, burdușiți de apă. Dar în timpul ăsta sub o umbrelă mare, portocalie, mama se grăbea spre casă cu o sacoșă plină de bunătăți, tot întrebându-se: „S-or fi trezit băieții mei?”

Cînd ajunse acasă abia avu răbdare să lase umbrela plină de apă și trenciul pe coridor și păși încet spre bucătărie. Dar acolo minune! Laptele era fiert! Pe fața de masă frumos întinsă zări trei cești, trei farfurioare și zaharnița la mijloc!

— Ei, băieți, băieți, unde sînteți? Și se grăbi spre dormitor.

Unul mătura, altul peria carpetele și pe divan pernele ședeau cumiți, una lîngă alta.

— Măi, măi, ce băieți harnici mai are mama! se bucură ea și nici nu observă că vaza albastră lipsește de pe măsută.

Unde plecăm cu trenul la bunici

Băieții erau foarte nerăbdători, pentru că toate trenurile plecau, numai trenul lor nu se urnea din loc.

— Noi de ce stăm? întrebă Nubanu pe tata, care citea ziarul.

— Pentru că trebuie să plece întîi rapidul de Timișoara.

— Hai! Pleacă odată! strigă Dabada, nerăbdător. Și, minune! Rapidul porni chiar în acel moment. Imediat ușa compartimentului se deschise și cineva spuse:

— Marilena! Aici sînt locurile noastre!

— Da, bunicuță! spuse Marilena ținîndu-și cu o mîină pălăria de pai, iar cu cealaltă gentuța cu floricele.

Tata lăsă ziarul, ridică geamantanul bunicuței și-l așează în plasă.

— Bună dimineata! îi salută Marilena pe cei doi băieți, care se uitau cu gura căscată cum se așază ea, nepoftită, pe locul lor de la fereastră.

— E locul meu acolo! mormăi Nuba-

nu uitindu-se chiorîș la pălăria Marilenei.

Încăpeți amîndoi, dragii mei! interveni bunicuța.

— Ba nu! Eu nu stau cu ea!

— Atunci am să stau cu el, că nu e uricios! zise Marilena și se așază repede lîngă Dabada. Nu-i așa că pot să stau lîngă tine?

Dabada nu apucă să răspundă nimic, pentru că Nubanu se repezi ca un vultur și-o împinse cît colo!

— Vai! se miră bunicuța.

Oho! se miră și tata, și-l scoase afară din compartiment pe Nubanu, care de ciudă că fusese pedepsit se făcuse roșu ca o pătlăgică.

Poate că ar trebui să-ți fie rușine! îi spuse tata printre dinți. Așa te porți și la grădiniță cu fetițele?

— Ea nu e de la grădinița mea!

— Ai să stai singur pe coridor, spuse tata.

Nubanu rămase pe coridor. Se uita pe fereastră bosumflat. Văzu mai întâi niște căsuțe de cărămidă roșie; apoi o grămadă de stive de lemne; apoi un câmp verde; un lac în care înotau o mulțime de giște și rațe; pe urmă un lan de floarea-soarelui, iar pe deal o pădure... Deodată, burta lui făcu: „chioor! chioor!” Aoleu, ce foame îi era. Trase cu coada ochiului să vadă ce se întâmplă în compartiment: tata și bunicuța vorbeau și râdeau, iar Dabada și Marilena se uitau pe fereastră și mâncau piersici. Toți mâncau piersici. Apoi văzu cum bunicuța desfăcea pachetele cu mîncare.

— Hei, domnule, nu vii la masă?

— Nu vrea să vină! îi anunță Marilena pe ceilalți, care acum mâncau pui fript cu ardei gras.

— Nu vrea?!...

— Cine a zis că nu vin? mormăi Nubanu și intră cu pași hotărîți în compartiment.

Bunicule, cu cine te duci la coasă?

Bunicul stă sub mărul încărcat de mere roșii și fumează din lulea. Luleaua lui scînteiază în întuneric ca un licurici zburător. Poc! Poc! cade cîte-un măr printre frunze.

— Dă-te mai încolo! zice Nubanu.

— Dă-te tu! se supără Dabada.

— Dacă o să vă mai înghionțiți așa, o să cădem de pe cerdac! rîde bunicuța, în timp ce Nubanu se cuibărește bine în poala ei.

— Nesuferitule! mormăie Dabada și se trîntește inciudat pe scările cerdacului.

— Ehei! se aude glasul bunicului de sub măr: cine mă ajută mîine în zori la cositul finului?

Eu te ajut, bunicule! se alintă Nubanu din poala bunicii.

— Ba eu! Că el e un somnoros! Azi-dimineață eu am cules păstăi de fasole și el a dormit!

— Ei, cine-mi aduce o cană cu apă?

— Eu, bunicule. Vai, dar prin iarbă sînt broaște! Sînt reci și rîioase.

— Prin iarbă sînt numai cărăbuși! Broaștele sînt la iaz își face curaj Dabada.

— Dar șopîrlele ce sînt? se interesează Nubanu, îngrijorat.

— O lighioană lungă și cu coadă, îl lămurește bunicul. Dacă le apuci de coadă, îți lasă coada și fug.

— Eu nu pun mîna pe ele! șoptește Nubanu.

— Eu îți aduc apă, bunicule, strigă deodată Dabada și se repede pe cărare prin iarba udă de rouă.

— Ohoho, ce voinic! îl laudă bunicul.

— Eu nu mă tem de broaște, nici de șopîrle! Nubanu e un fricos!

— Fricosul bunicii a adormit!

— Da, ba nu! murmură Nubanu.

Dabada stă în brațele bunicului și se uită în sus. Printre frunzele mărului sclipesc stelele. Un milion de stele.

— Uite, acela este carul mare și acela carul mic!

— Carul mare e încărcat cu stele! șoptește nepoțelul și genele i se lipesc ca unse cu miere.

— Eu îl culc pe-al meu! zice bunica. E frînt de oboseală.

— Mîine am să-i prind o șopîrlă hotărăște bunicul. Nu-mi place să am un nepoțel fricos.

— Eu nu sînt fricos! îi șoptește la ureche Dabada, în timp ce bunicul îl duce în brațe, pe sub nuc, prin iarbă înaltă.

**Dai din coadă,
zici că nu,
Leule!**

În zori, bunicul își luă coasa și porni spre fîneață, la cosit finul, iar bunica se apucă să coacă niște plăcînțele. După ce le presără cu zahăr intră în odaia unde dormeau cei doi nepoței și începu să strige:

— Hei, somnoroșilor! Treziți-vă că-soarele sus și-s gata plăcînțele! Nubanu care era un somnoros fără pereche mormăi:

— Ba nu! Ba nu! și se întoarse pe cealaltă ureche.

Dabada, în schimb, sări din pat și întrebă voios:

— Unde-s plăcintele?

Și tocmai când se ospătase bine și se pregătea să plece să-i ducă și bunicului plăcinte, apărură Nubanu care, înșfăcînd legăturica, zise:

— Ba nu! Ba nu! Eu o duc!

— Ba eu! strigă Dabada!

Văzînd că putea să iasă cine știe ce, bunicuța bătu din palme și spuse:

— Unul duce plăcintele, unul duce cana cu lapte!

Și așa porniră băieții noștri cu merindele bunicului, pe cărare, la deal, spre fineață. Soarele strălucea, păsărelele cîntau și prin iarba plină de rouă săreau lăcuste obraznice. Deodată, cine le ieși drept în față? Un iepuraș, care-i privi cu niște ochi bulbucapi de frică.

— Iepurașule, vrei o plăcințică? îl întrebă Dabada.

Dar iepurașul, în loc să-i răspundă, o zbughi într-un tufiș, ca și cum nici n-ar fi fost.

— Ha-ha, începu să rîdă Nubanu. Iepurii mănîncă morcovi, nu plăcinte!

Mai merseră ce mai merseră, numai că deodată se pomeniră cu un cocostîrc care umbla tacticos și făcea „clamp“, „clamp“, „clamp“, din ciocul său lung și ascuțit ca o sabie.

— Cocostîrcule, vrei o plăcințică?

Dar cocostîrcul, în loc să-i răspundă, își netezi penele de pe aripă și zbură drept în sus ca o săgeată.

— Ha-ha-ha! începu să rîdă Dabada. Cocostîrcii mănîncă broscuțe, nu plăcinte!

Tocmai atunci, vai de mine și de mine, cu cine se pomeniră pe cărare? Cu lupul cu blana zburlită, și uite-așa de mare! Se uitau la lup încremeniți și când îl văzură lingîndu-se pe bot, cu limba lui roșie și lungă de-un cot, băieții noștri se puseră pe răcnit:

— Lupu, buniculeeee! Unde ești, buniculeeee?!

Iar lupul, ce minune! Făcu ham-ham și începu să dea din coadă! Asta, oare, pentru că auzise glasul bunicului, ori pentru că nu era chiar lup? Era Leu, dulăul care păzea oile la stîna din apropiere!

Ha-ha-ha! rîse bunicul, alergînd în întîmpinarea lor. Ia te uită, se miră el!

Ce voinici mi-au adus merindele!...

Și, bucuroși, se așezară toți trei pe o căpiță moale de fîn cosit și se ospătară cu lapte dulce din ulcică și cu plăcințele rumene.

Un harbuz cu pălărie

Dabada se trezi brusc din somn: „hup! hup! hup!” Ce era oare zgomotul ăsta? Cineva, încălțat cu niște ciubote grele, parcă umbla de jur împrejurul colibei. Nu cumva intraseră hoții în harbuzărie?

— Bunicule, bunicuțule, auzi? șopti băiatul cam speriat.

Dar culcușul bunicului era gol. Deci, nici vorbă de hoți. Bunicul umbla pe-afară. „Hup, hup, hup”. Totuși nu păreau să fie pașii bunicului.

— Ei, cine-i acolo? mormăi Dabada.

— Eu sînt! răspunse cineva cu un glăscior subțire, cineva care se dădu de-a rostogolul peste prag.

Băiatul căscă niște ochi! Un harbuz mare, mare de tot, tărcat și cu o pălărie galbenă pe vârful capului făcu o plecăciune scurtă, drept în fața lui, și zise destul de vesel:

— Pe mine mă cheamă APADUPĂ-DUP!

— Hă, hă, hă! Dar caraghios mai ești! Începu să ridă Dabada. De unde ai apărut?

— Hă, hă, hă! Îl maimuțări musafirul. Ce întrebare! Caraghios ești tu! Paznic

la harbuzărie ești tu? Ori ce ești?

Dabada se fîstîci deodată și încercă să-i explice:

— Păi, eu sînt nepotul bunicului și am venit să-i țin de urît. Fratele meu a rămas acasă cu bunicuța.

Pîntecosul tărcat, cu pălărie galbenă, zise cam supărat:

— Păi, eu te întreb de una și tu îmi răspunzi de alta! Află că nu-i timp de lenevit! Eu și cu frații mei de pe deal ne-am copt și acuși vine camionul cooperativei să ne ducă la oraș! Așa că... salut!

Pînă se mai dezmetici puțin, musafirul făcu un salt și dispăru:

— Măi, să fie! Un harbuz cu pălărie! se minună Dabada și se năpusti după el afară.

Afară se lumina încet de ziuă, luceafărul de dimineată călătorea pe un nor trandafirii și cerul, departe în vale, era albastru ca viorea.

— Bunicule, bunicuțule! Unde ești? începu să strige nepotul și alergă pe cărare.

Atunci văzu o grămadă mare, mare de tot, de harbuzi și se grăbi să-i dea ajutor bunicului, cu gîndul la musafirul tărcat cu pălăria mică, galbenă, pe vîrful capului.

Poveste cu cocoșul năzdrăvan

Drumul cobora în pantă, bicicleta zbura singură printre lanurile de floarea-soarelui, salutîndu-l parcă din toate părțile cu pălăriile lor aurii. Dabada se pomeni deodată în vale, lîngă fîntîna cu jgheabul

de piatră, unde se opri încremenit; în locul fermei de păsări văzu acum un ou enorm, un ou nemaivăzut de mare, pe vârful căruia scria cu litere roșii „Fabrica de pui”. „Ei, comedie!” se minună Dabada, rezemînd bicicleta de jghebul de piatră. „Asta ce-o mai fi?” Se apropie uimit de oul cu pricina. Nu se vedea nici ușă, nici fereastră, dar cine a mai văzut ou cu uși și ferestre? Totuși, Dabada observă, așa, cam la înălțimea nasului, o mică plăcuță verde, pe care se putea citi: „Sunăți de trei ori” și, ceea ce oricine ar fi făcut, băiatul sună de trei ori. În clipa imediat următoare se deschise un fel de ferestruică rotundă, o ferestruică nevăzută pînă atunci, și un cocoș cu o șapcă impunătoare de portar întinse gîtul și cîrîi cu o voce destul de morocănoasă:

— Hei, tu de colo! Cofetăria e vizavi! Nu știi să citești? Nu vezi că aici e „Fabrica de pui”?

— Ba știuuu să citesc! se fistici de tot Dabada. Dar aici era ferma de păsări și o căutam pe bunica mea, caaare e brigadieră-șefă!

A, păi atunci se schimbă povestea! zise portarul-cocoș și clipi binevoitor din ochi. O anunțăm imediat!

Și, pînă să-și revină băiatul din uimire, se porni pe-un cucurigat asurzitor! „Cucuriguuuu! Cucuriguuuuu!” Care ar fi fost urmarea unei asemenea nemaipomenite întîmplări n-o putem bănuî, pentru că Dabada se trezi jos, pe covoraș.

— Cucuriguuuu!

-- Huști, caraghiosule! îl alungă băiatul supărat pe cocoșul nadolean, care-și găsisese loc de cîntat tocmai pe pervazul ferestrei deschise.

— Ce faci acolo pe covor? întrebă Nubanu bănuitor.

— Îmi caut papucii! îl lămuri Dabada și-l pufni rîsul.

— Degeaba rîzi! se supără Nubanu și sări ca ars din pat. Ce crezi că ai să faci cum ai făcut ieri? Azi e rîndul meu să mă duc cu bunica să văd clocitoarea electrică!

— Bunica a zis că-l ia pe cel care se scoală primul!

— Eu m-am trezit de mult! Nici nu cîntase cocoșul!

Ba eu m-am trezit primul! Habar n-ai.

Ar fi putut să înceapă o ceartă adevărată, dacă n-ar fi intervenit la timp bunica.

Salutări cu veverițe de la munte

Dragă mamă, dragă tată, tare e frumos la munte!... Ilustrata înfățișa chiar vila Narciselor. Se vedea și fereastra dormitorului lor la etajul unu, cu balconul, de unde Dabada și Nubanu priveau munții acoperiți cu cetini verzi. Păcat că nu se vedea poiana unde înfloreau narcisele, și stejarul cu veverițe... Tovarășa educatoare scrisese frumos adresa de-acasă, apoi trase draperiile galbene, așa, ca să intre aerul cu mireasmă de brad, stinse lumina și le ură noapte bună. Dar nu mult după ce plecă ea, Nubanu auzi un zgomot ușor și văzu veverița... Intrase pe fereastră. Stătea acum pe pervazul ferestrei și-l privea țintă:

Mă rog frumos, ai putea să-mi spui unde e praștia? Și cine m-a fugărit azi cu pietre?

Cînd o auzi vorbind, Nubanu căscă niște ochi și de uimire nu putu scoate un cuvînt. „Ce glas pițigăiat are!” se gîndi el.

— Hm, continuă veverița. Ai putea să vezi ce cucui am! Toată ziua am stat cu comprese de mușețel! S-a făcut cât un ou de cuc... Poftim! și-i arată cu lăbuța ceva, care nu putea fi altceva, desigur, decât un cucui.

— Au, bolborosi Nubanu, eu nu am nici o praștie. Eu nu te-am fugărit cu nici o piatră. Pe cuvîntul meu.

— Dar fratele tău are praștie? întrebă din nou veverița destul de bănuitoare.

— Nu, nu! Noi, tocmai voiam să-ți aducem biscuiți... o asigură Nubanu și tare ar fi vrut să-l trezească pe Dabada și să vadă și el veverița vorbitoare.

— Dar cine are praștie? îl luă ea din scurt, fără să țină seama de biscuiți.

— Cred că Mirel are. Și tovarășa educatoare e supărată pe el. E cam bătăuș: mereu o trage de codițe pe-o fetiță din Galați.

— Și unde e Mirel ăsta, mă rog?

— E acolo, doarme în patul cu pătură roșie.

— Aha, chițcăi încruntată veverița. Și tuști, sări de pe pervaz în odaie și glonț se duse lângă patul lui Mirel. Băgă o lăbuță sub perna lui, scotoci puțin și... nemaipomenit, găsi praștia! Nici una, nici

două, începu s-o ronțăie! O ronțai toată pînă nu mai rămase nici fărîmiță! După aceea se șterse la botișor cu coada ei roșcată și pufoasă, ca și cum ar fi mîncat biscuit cu mac.

— Ei, de data asta, să fie mulțumit, c-a scăpat cu atît! Așa să-i spui! și tuști dispăru pe fereastră.

Nubanu se frecă la ochi: i se păru c-a visat chiar așa. Să vezi și să nu crezi!

Dar dimineață, degeaba mai căută Mirel praștia, că n-o găsi deloc... Asta însemna că toată povestea fusese adevărată. Nu?

**Un scăunel,
două scăunele,
o repetiție,
două repetiții**

Mama se uită pe sub masă să se încredinteze că nu e vreun purcel pe-acolo Degeaba! Dabada nu pricepe nimic. În-

ghite repede, pe nemestecate și mormăie pe nas, rar și legănat:

„Regină cu-aripă de albină / în stupul nostru a-l muncii „zîrg“, e mierea dulce / din flori de crîng...

— Sîrg, papagalule, nu „Zîrg!“ îl corectează tata. Sîrg înseamnă hărnicie, „zîrg“ nu înseamnă nimic.

— Și tovarășa educatoare i-a spus! mai adăugă Nubanu și se strîmbă de parcă ar fi văzut un șoarece mort.

Dar fratele lui rabdă, se face că n-aude, nu vede; reîncepe mormăitul pe nas cu același „zîrg“. Deodată cînd nimeni nu se așteaptă, strigă răzbunător:

— Și tovarășa educatoare a spus că el n-are voce! Și nu i-a dat rol!

— Ba mi-a dat! Eu sînt Anul vechi!

Dabada îl privește de sus:

— Asta-i pentru cealaltă serbare!

Mama și tata se uită unul la altul.

— Dar, cîte serbări aveți, mă rog?

Dabada se umflă în pene și explică:

— Avem o serbare pentru Moș Gerilă și una pentru măsuțe și scăunele.

— Hăă! se pornește pe rîs fratele lui.

— Rîde, îi explică tata, pentru că nu știi să vorbești! Cum o să fie serbare pentru măsuțe și scăunele?

Dabada rămîne descumpănit cu furculița în aer. Apoi o înfige nervos în mîncarea din farfurie ca pe-o furcă într-o căpiță de fin și strigă cît mai convingător, în timp ce un pîlc de boabe grase de mazăre au sărit pe fața de masă.

— Tovarășii muncitori de la fabrica de mobilă ne-au trimis douăzeci de măsuțe și scăunele!

Dar nimeni nu-l ascultă; toți se grăbesc să strîngă masa. Și înainte de a rosti cineva vreun cuvînt, Dabada se pornește pe-o jelanie cu lacrimi și cu sughițuri:

— Și tovarășa, mîine, o să mă asculte și eu nu știu cîntecul!...

Dar supărarea nu ține mult. După masă, mama și tata stau pe divan și privesc cum ies actorii de după draperia galbenă. Întîi iese Anul vechi, cu o barbă lungă de vată, merge cocîrjat, rezemat de băcătorul de covoare:

— Vă las cu bine, dragii mei / Și de-s bătrîn și ostenit /...

— Nu zbiera așa! zice tata, dacă spui „că ești bătrîn și ostenit și multe fapte-ai împlinit!... Și Nubanu repetă ascultător după tata:

— Pe uzine, pe ogoare / de la munte pîn' la mare...

Și după aceea Anul vechi se retrage salutînd cu adîncă plecăciune:

Eu vă fac deci plecare / cea mai veselă urare!

Apoi, de după draperie apare și soldatul Albină cu un coif de hîrtie și cu aripile făcute din șalul de dantelă al mamei, și-și repetă fără greșală rolul pentru serbare.

A cui e frumoasa rochiță albastră?

Phii! Ce multă lume la patinoar! Erau două patinoare! unul pentru cei mari și altul pentru cei mici. Dar și unii și alții zburau voioși în sus și în jos pe oglinda de gheață, în timp ce din patru difuzoare se auzea glasul Margaretei. Dabada și Nubanu erau uluiți. Abia așteptau să-și

pună și ei patinele, să zboare împreună cu ceilalți pe oglinda de gheață!

Dar îndată ce se trezi cu patinele în picioare, lui Dabada parcă i se făcu frică și spuse:

— Hai să ne ținem de mîină, să nu cădem!

— Ba nu! Eu vreau singur! se umflă în pene Nubanu. Nu sfîrși însă bine vorba, că se trezi de-a bușilea pe gheață. În schimb, Dabada se pomeni zburînd înainte, ca Muk cel din poveste, încălțat cu papuci zburători.

— Văleu! țipă el înfricoșat. Închise ochii și se pomeni că se repede drept în brațele unei rochițe albastre, care venea săgeată spre dînsul.

— Hei, ce faci? îl luă ea la rost.

— Vai, te rog, ține-mă, că mor de frică! o rugă el, agățîndu-se cu amîndouă mîinile de ea.

— Ha-ha! rîse rochița albastră. Ce stai cocoșat ca o bufniță? Spatele drept! Dreptul înainte! Stîngul înapoi! Coatele depărtate! Un! Doi! Foarte bine! îl laudă „rochița albastră“.

Ce curios! Acum Dabada nu mai simțea nici o frică. Dar cînd se uită la „rochița albastră“ rămase cu gura căscată.

Era chiar tovarăşa educatoare.

Dumneavoastră eraţi? se miră el. Vai, ce frumoasă sînteţi aşa îmbrăcată. Ştiţi, eu am venit cu fratele meu şi cu tata. Dar tata nu are patine!

În timpul acesta, Nubanu încercase de vreo zece ori să se ridice de jos: de fiecare dată însă luneca îndărăt! Nu putea să se ridice deloc, parcă avea picioarele moi, de ceară. Patinatorii treceau pe lîngă el ca duşi de vînt, nu se vedeau decît picioare şi patine... Aşchii de gheaţă îl improşcau din toate părţile.

Asta îl înfurie aşa de tare, încît începu să strige: „Tăticule, tăticule!“ Dar din cele patru difuzoare Margareta cînta „Aleargă! Aleargă!“ Aşa că Nubanu începu să urle de-a binelea: „Tăticule, tăticule!“

— Acela e fratele meu! strigă Dabada, recunoscîndu-i glasul.

— Hai să-l salvăm! se înveseli frumoasa lui însoţitoare.

Făcură un viraj în opt şi se opriră chiar lîngă el.

— Hai, ridică-te! Sus, sus! Ce stai?

— Ba nu, ba nu! Nubanu, care, de amărît şi necăjit ce era, nici nu recunoscuse cine e „rochiţa albastră“.

— Uite-l pe tata! strigă deodată cu

gura pînă la urechi Dabada. Are patine şi patinează!

— Unde e? întrebă Nubanu, care se ridică singur drept în picioare.

Într-adevăr. Era chiar tata. Avea patine şi patina.

— Foarte bine, se bucură frumoasa rochie albastră şi, pe neaşteptate, îi făcu lui Nubanu un vînt înainte: cine a venit la patinoar trebuie să patineze!

Auzit-aţi prin vecini c-a venit un pinguin?

Nubanu se sucea şi se răsucea sub pătură şi, la gîndul injecţiei, fiori de gheaţă îi lunecau pe şira spinării. Cînd uşa scîrţîi, îşi trase repede pătura peste cap şi se prefăcu că doarme de cînd lumea şi pămîntul. Auzi nişte şuşoteli înăbuşite, trase cu urechea, dar nu, nu era pentru injecţie. Era glasul lui Dabada, vorbea cu cineva:

— Acum a adormit. A avut 40 de grade, pe cuvîntul meu!

— Hm! se minună acel cineva. Nu pot pricepe de ce a mîncat zăpadă?!

— Păi, nu ți-am spus? Ne-am jucat de-a laponii. Dar să nu spui nimănui de zăpadă! Nu știe nici mama, nici nenea doctorul!

Auzind cum dă la iveală toate secretele lor, trase, înciudat, un colț de pătură, să vadă cine este persoana. Cînd văzu cine este încremeni: era Pinguin. Un pinguin adevărat. Cît despre Dabada, dacă n-ar fi fost fratele lui, cu greu l-ar fi recunoscut în blănurile de lapon în care era înfodolit.

— Ce poveste! țipă Pinguinul. Unde ați auzit voi că laponii mănîncă zăpadă? Hai, hai, ia-ți rămas bun! Un minut nu mai am răbdare să stau! Trebuie să-ți arăt la ce folosește zăpada.

— Nu te supăra! Dar nu mai pot să merg! Cum să-l las singur pe fratele meu, așa de bolnav?

— Eu nu mă supăr! Dar îmi pare rău că habar n-aveți ce este zăpada!

Nubanu nu mai putu să rabde și strigă:

— Ce tot spui? La mintea cocoșului! Iarna, în loc să plouă, ninge. Din pricina frigului stropii de ploaie îngheață și se fac

fulgi de zăpadă! Și zăpada este ca o plăpumă caldă pentru boabele de grîu de pe cîmpuri.

— Mă mir, chicoti Pinguinul. Dacă știi toate astea de ce te-ai apucat s-o mănînci?

— Ia mai lasă-mă în pace! se răsti Nubanu.

Dar cuvintele îi înghețară pe buze. În odaie nu mai era urmă de pinguin! Lîngă patul lui, nenea doctorul îi controla temperatura. Și Dabada, care începuse să se grozăvească:

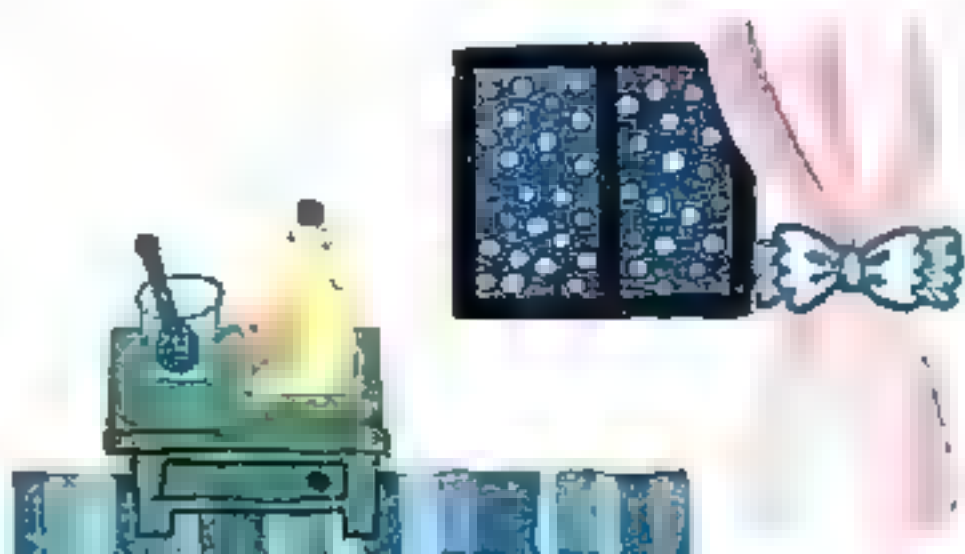
— Stai cuminte! N-ai voie să te miști din pat!

Dar nici el nu se lăsa mai prejos:

— Stai tu cuminte! Nu vezi că trebuie să-mi facă injecția?

— Bravo, așa mai zic și eu, flăcăule, îl lăudă nenea doctorul.

Iar mama rămase tablou în pragul ușii, cînd văzu că băiatul ei nu se mai sperie de-o injecție.

Cine a văzut un fluture?

Nubanu auzi un zgomot ușor și deschise ochii. Dar ce văzu nu-i veni să creadă: o fetiță cu aripi zbura prin odaie.

— Ei, cine ești? întrebă el. Fetița cu aripi semăna leit cu fetița cu poneiul de la circ. Purta aceeași rochiță argintie, numai că avea aripi.

— Cum, nu mă cunoști? rîse ea.

— Ba te cunosc, dar cum ai ajuns aici?

— Foarte simplu! Am zburat și iată-mă! Am venit să-ți mulțumesc pentru trandafir și să-mi iau rămas bun...

— De ce să-ți iei rămas bun? Aseară, după ce ne-am întors de la circ, l-am rugat pe tata să mergem și duminica viitoare! Mi-a plăcut foarte mult cum dansează poneiul tău!

— Dar eu nu dansez frumos?

— Ba da! Mama a spus că ești grațioasă ca un fluture...

— Îmi pare bine! Atunci, la revedere, pe duminica viitoare...

Ia stai puțin, nu pleca! De unde ai aripile astea?

— Cum, de unde? Cînd vreau să zbor, îmi cresc aripi!

— Hm! Nu-mi vine să cred!

— Păi nu le vezi? Și fetița îi arătă zimbînd aripile argintii.

— Văd, dar nu-mi vine să cred!

— Te rog să crezi! Și acum plec! Mă grăbesc. Puiul de leu Leo e bolnav. N-are voie să mănînce decît lapte cu griș și plînge tot timpul. Îți închipui... Trebuie să-l hrănesc cu grijă. Pa! Pa! Pe duminica viitoare...

Și fetița zbură, se făcu nevăzută pe fereastră.

— Hei, hei, stai puțin! strigă Nubanu și nedumerit cu totul sări din pat drept în mijlocul odăii.

Din pricina asta, Dabada se trezi brusc din somn și-l luă la rost:

— Ascultă, de ce tragi pătura de pe mine?

Nu trag nici o pătură! mormăi el, tulburat peste măsură.

— Cum n-o tragi? Nu vezi? Toată pătura e pe jos și tu stai ca o bufniță pe întuneric!

— Ia-ți pătura și lasă-mă-n pace, i-o

Două stele minunate

O mulțime de oameni intrau pe-o ușă și ieșeau imediat pe altă ușă, încărcati cu o grămadă de pachete. Dacă n-ar fi fost așa de grăbiți, Dabada ar fi avut poftă să le strige: „Hei, nici nu știți ce secret mare avem noi! Un secret mare, mare de tot!”

— Aici o să găsim tot ce ne trebuie! se bucură tata.

— Uite un urs care face beee! răcni Nubanu, exact în momentul în care toate luminile se aprinseră în vitrinele magazinului. Iar dumnealui se repezi așa, de parcă ar fi vrut să intre în magazin direct prin vitrină.

— Bee! îl îngână frate-său și-l trase de guler îndărăt: Stai pe loc. N-a zis tata să nu ne mișcăm de aici?

Ce mă tragi? se burzului el. Ce, eu nu știu?

— Dacă știi, spune ce cumpărăm?

Și tata se apropie de o vitrină, unde se

reteză Nubanu, foarte supărat, pentru că n-avea deloc chef de vorbă. Voia să se gândească în liniște la cele întâmplate...

Perdeaua flutura ușor și el se bucură: „Ce bine c-am lăsat fereastra deschisă... Altfel nu m-ar fi găsit!... Dar de ce a plecat atât de repede?”

Din pomul cu vrăbii de peste drum nu se auzea nici un ciripit. Băiatul se întoarse îngândurat în pat. Se vîrî sub pătură lângă fratele lui și închise ochii: dorea s-o viseze iar pe fetița aceea, care putea să zboare ca fluturii...

puteau vedea atâtea lucruri minunate pentru mama, încît te apuca amețeala.

Dabada își lipi nasul de vitrină, fermecat de-un șirag de mărgеле care-ți luau ochii. Sclipea ca un curcubeu.

— Să-i luăm mărgелеle, șopti el.

— Nu, nu mărgеле! Să-i luăm diadema!

— Să-i luăm un dar frumos și folositor, spuse tata.

— Atunci să căutăm un ceainic nou! Cel vechi nu mai are toartă și ieri mă-mica s-a fript.

— Hm... căzu tata pe gînduri, o să luăm și un ceainic. Dar ce părere aveți de jacheta asta pufoasă?

— Are doisprezece nasturi! se miră Dabada.

— Nu aceea roșie! Cealaltă, ca floarea de liliac! Pentru ochii ei albaștri n-ar fi alta mai frumoasă! Și, hotărît, tata îi apucă de mîină și pe unul, și pe altul.

— Tăticule, să nu uităm freziile! îi aduse aminte Dabada.

— Mergem și la florărie, îl liniști tata, făcîndu-le loc prin mulțimea de oameni.

În sfîrșit, cînd au ajuns la florărie, se înserase de mult.

— Nu mai avem frezii, le spuse vînză-

toarea, numărînd nepăsătoare un teanc mare de bani.

— Cum? Și Dabada simți un sloi de gheață lunecîndu-i pe șira spinării.

— Avem un bon de comandă! zise tata liniștit.

— Aaaa! Atunci vă rog să așteptați un minut!

Dabada strînse cu mare grijă buchetul la piept. Freziile erau așa de parfumate, că strănută tot drumul pînă acasă.

Pe scări urcară tiptil, tata deschise bi-nișor ușa, dar degeaba! Mama îl auzi din bucătărie...

— Unde mi-ați umblat pînă la ora asta?

— Ghici? Ghici?

— Ce-au adus cei trei, aici? începu tata, iar băieții atîta așteptau. Să vadă ce-o să facă mama. Dar ea nu zicea nimic... Numai ochii ei albaștri străluceau ca două stele minunate.

Un iepure alb ca zăpada

— Eu vreau să-mi aducă o pereche de patine! zise Nubanu și-și puse ghetetele pe coridor în fața ușii. Dabada veni în fuga mare cu ghetetele lui și le puse alături:

— Vreau și eu patine!

— Hm! se miră tata. Ieri seară parcă era vorba de sanie! I-am trimis telegrama.

— Și patine și sanie! Și un cățel adevărat!

— Ba nu! Un pui de lup cu hamuri, pe care să-l dresăm să tragă sania. Îi mai trimiți o telegramă să țină minte.

— Oho! O telegramă de-un kilometru! Ce părere ai? o întrebă el pe mama. O să încapă toate lucrurile astea în niște ghetete?

— N-aș crede! oftă mama. Mai ales în niște ghetete atât de murdare? Ar trebui să vi le curățați singuri, doar sunteți băieți mari!

— Măine dimineață le facem lună! îi făgădui tata.

După ce rămaseră singuri, pe întuneric, Nubanu sări din pat și deschise ușa spre coridor:

— Nu trebuie să adormim!

— De ce ai deschis ușa?

— Așa! Dacă vine Moș Gerilă cu sania, să-i spunem de patine! Să nu adormi!

— Nu adorm! mormăi Dabada.

Și adormi imediat, pentru că era un somnoros și jumătate.

Nubanu, în schimb, n-avea de gând nici măcar să ațipească! Trăgea cu urechea să audă pași. Nu se auzea decât vântul, care făcea „viiij, viij,” prin fața ferestrei, clătinând crengile înghețate ale vișinului! Dar, deodată, răsunară niște pași. Cineva umbla pe coridor. „Piș, piș...” Băiatul se dădu biinișor jos din pat, și, piș, piș, piș, piș”, se duse să vadă cine e.

Cînd colo, ce să vezi? Nu era Moș Gerilă! Era un iepure! Un iepure alb ca zăpada, care tocmai înșfăcase ghetetele lor la subsuoară. Hoțomanul! Nu cumva avea de gând să-i lase fără ghetete? „Hei, încotro?” dar cînd să-l ia la rost, iepurele se făcu nevăzut în bucătărie! „Moș Gerilă o fi acolo!” își zise Nubanu și se strecură după iepure, în bucătărie. Iepurele cel alb ca zăpada se așezase pe lădița cu

perii și se apucase de lustruit ghetele.

— Ei, ce faci acolo, cu ghetele noastre?

— Vezi bine ce fac! Pe treisprezece morcovi și-o ridiche de lună, jur, că nici n-am mai văzut ghetete mai murdare! răspunse musafirul, fără să se fîstîcească nici un pic,

— Și... și ce-ți pasă?!

— Asta-i bună! Eu fac parte din echipa de control a lui Moș Gerilă! Doar n-o să pună darurile în asemenea ghetete? Nu găsești că-s cam murdare?

— Cam! A zis și mama! Dar cînd vine?

— Depinde! Azi, mîine, poimîine, noaptea. După cum a primit telegrama, după cum ai fost trecuți pe listă! Și lista e lungă! O țară întreagă de copii îl așteaptă! Nu?

— Oh! Ești un iepure foarte cumsecade! zise Nubanu, căzînd pe gînduri... Aș mai avea niște ghetete!

— He, he! se miră iepurele! Îs destule și astea. Ar fi bine să pui mîna și să dai zor să le lustruiești.

— Imediat! strigă băiatul.

Cît ai clipi, se întoarse bucuros cu o pereche de cizmulițe roșii, potrivite ca mărime.

— Știi, îi explică el iepurelui, apucîndu-se să le lustruiască cu o grabă nemai-pomenită, mama își dorește un șal roșu, cu ciucuri! Și tata are nevoie de o pereche de mănuși îmblănite pentru șantier! Crezi că se poate!?

— Tot ce se poate! rîse iepurele și se făcu nevăzut.

Dimineța mama se minună grozav! Pe coridor, în fața ușii, se aflau patru perechi de încălțări lună lustruite...

Dar Nubanu nu suflă nimănui un cuvînt despre iepurele alb ca zăpada.

Cine-l recunoaște pe Moș Gerilă?

„Toc! Toc! Toc!” se auzi ciocănind în ușă și Nubanu se învârti speriat de jur împrejurul pomului. Nu, nu era gata încă!

— Nu e voie! strigă tata care, cocoțat pe masă, tocmai prindea globurile și lanțurile de beteală pe crengile de sus.

— Nu e voie! țipă și Nubanu ca un papagal. Ușa era încuiată, așa că mama tot n-ar fi putut intra. Dabada se gândi că el i-ar fi dat drumul mamei, dar dacă ei voiau să-i facă o surpriză el nu putea să-i deschidă. Se grăbi să atîrne coșulețele de bomboane și ascunse jos la poalele bra-dului pachetelele cu daruri; două dintre ele i le dăduse mama în secret, nu trebuia să știe nimeni de ele: nici tata, nici Nubanu.

„Toc! Toc!” se auzi iar în ușă, și apoi, un glas gros și răgușit mormăi nerăbdător, prin gaura cheii:

— Deschideți! Eu sînt! Moș Gerilă!

— Aoleu! se miră tata și se dădu jos de pe masă. Acum, ce ne facem?

— Nu se poate să fie el! E păcăleală. Moș Gerilă vine numai la copiii mici de tot, șopti Nubanu și apropiindu-se tiptil de ușă trase cu urechea.

Dabada clătină din cap nedumerit.

— Dar, atunci cine o fi?

Ca și cum le-ar fi ghicit gândurile, glasul cel gros și răgușit răsună de după ușă, puțin cam supărat:

— Apoi, dacă nu-mi deschideți, eu mă duc! Că mai am și alți copii. Drumu-i lung și sacul greu!

Cînd auzi de sac, Nubanu întrebă:

— Oare, o fi avînd în sac și ceva pentru noi?

— Hm! mormăi tata. Deschidem și ne convingem!

Nubanu se opinti, întoarse cheia și cineva împinse ușa cu putere. Era Moș Gerilă în carne și oase, cu mustăți și barbă lungă, cu dolman roșu, cu un sac în spinare, da, cu un sac adevărat din care se zărea o roată de bicicletă.

— Vai de mine și de mine, că ostenit mai sînt! oftă neașteptatul musafir și se așează pe scaun. Și nici una, nici două, scoase din mîneacă un sul mare de hîrtie, îl desfăcu și zise:

— Aha! Va să zică, aici sînt doi viitori școlari... Doi frățiori gemeni. Buuun. Văd aici, scris, că erau cam bățăuși, dar nu mai sînt. Parcă s-au mai cumîntit. Dar vreo poezie, așa, pentru moșul, știe vreunul dintre voi?

Și se uită fix la Dabada, care tocmai se întreba a cui o fi bicicleta aceea?

— Păi sigur! se grăbi Dabada și fără să aștepte să fie poftit se porni să spună poezia de la serbare cu brăduțul din vîrf de munte. Tocmai cînd povestea mai cu foc cum brăduțul, care era prieten cu soarele, cu vîntul, cu vulturii și cu norii călători a trebuit să lupte într-o iarnă grea cu Crivățul cel năpraznic, care voia să-l doboare, rămase deodată cu ochii pironiți la ciubotele lui Moș Gerilă. Ful-

gerat de uimire, amuți. Erau cafenii, luceau ca oglinda și aveau două curelușe cu catărâmi, care... Crezînd că Dabada a uitat sfîrșitul poeziei, Nubanu, începu să-i sufle:

*„Vîiîj, vîjîj, vîjîjîj. În zadar te năpustești,
Crivăț cu aripi de gheață. Muntele e tatăl
meu...”*

Da, chiar în momentul acela Dabada scoase un chiôt de bucurie:

— Bunicule, bunicuțule! Ce bine-mi pare c-ai venit!

Nubanu rămase cu gura căscată. Dabada se cuibărise în brațele lui Moș Gerilă.

— Ohoho! făcu bunicul cu glasul lui adevărat și-și smulse barba și mustățile din fuior de lînă. Va să zică m-ai prins!

Și cînd îi văzu pe toți rîzînd, Nubanu întrebă supărat foc:

— Dar bunicuța mea unde este?

— Iaca aici sînt, puiul meu! și cînd ea îl îmbrățișă, văzu cum pe broboada ei pufoasă scînteiau stelute mici de zăpadă, pe care copiii le-au ținut minte un an și mai mulți chiar... pînă cînd au crescut mari. Cît de mari? Păi într-o bună zi s-au trezit școlari.

**Dumitre! Popescu:
prezent!
Dănel Popescu:
prezent!**

Asta s-a întîmplat în cincisprezece septembrie.

În dimineața aceea toate lucrurile se întîmpleau altfel ca de obicei. Mama umbla de colo pînă colo, din bucătărie în sufragerie, din baie în dormitor și nu-i venea să creadă. Hm! Degeaba mai controla ea periutele de dinți: fiecare se afla la locul ei, răspîndind o mireasmă grozavă de mentă... Cît despre controlul urechilor și al mîinilor, nici nu mai era cazul...

Pînă la urmă se împiedică de niște papuci, părăsiți pe coridor, îi luă și veni repede să vadă ce s-a întîmplat.

- Dumitre! Popescu!
- Prezent!
- Dănel Popescu!
- Prezent!
- Ce faceți aici?
- Facem repetiție generală pentru catalog! o lămuriră ei.
- Doar n-o să-i mai strige la catalog:

„Nubanu și Dabada“! adăugă tata o explicație suplimentară, dar foarte importantă.

— Ce minune s-a petrecut cu voi!? se miră mama. Dar n-avu timp să se mire mai mult pentru că băieții erau gata echipați, cu ghiozdanele în spinare; așteptau, ca tata să le încheie curelele cu catarama galbene.

Mama aruncă papucii sub pat și strigă:

— Batistele! Ați uitat batistele!

— Oho! sînt la locul lor în buzunar! răspunseră într-un glas băieții, așa că mama, copleșită de mirare, se așeză pe-un scaun: Dar nu-mi vine să cred! Să fie ăștia băieții mei?

— Ha! Ha! rîse tata. Ce te miri așa? Gata! Peste noapte băieții noștri au crescut mari! Și deschise larg ușa: Gata! Plecăm la școală!

Atunci mama alergă în balcon și le făcu semne cu mîna. „La revedere, Dumitre! La revedere, Dănel!“. „Toc-toc, zur-zur“, cîntau penarele în ghiozdan la fiecare pas. „Scîrț-scîrț“ făceau pantofii noi de lac. Dar Dumitre! și Dănel nu ziceau nimic, nimic; mergeau repede, repede, în pas cu tata, foarte mîndri, că peste noapte crescuseră mari!

Era prima lor zi de școală!

— Hei, hei! Stați puțin! auziră ei deodată.

Cine-i striga?

Era Olguța, colega lor de la grădiniță. Olguța avea părul împletit codițe, cu două funde mari, albe, și părea foarte veselă. Toc-toc! Zur-zur! cînta și penarul ei, plin cu creioane în ghiozdan.

— Ei, succes, copii! le ură tata.

Abia acum văzură ei că au ajuns la poarta școlii. O mulțime de copii veneau din toate părțile și intrau împreună pe alea străjuită de trandafiri, în școala înaltă, înaltă, cu ferestrele sclipind în soarele dimineții.

Unde vedem doi colegi de bancă

— Partea asta de bancă e a mea!

— Ba nu! Ba nu! E partea mea!

Se certau pe o bancă la fel cu toate băncile din clasă. Cei doi se încăieraseră ca niște cocoși bătauși. Dumitrel voia locul dinspre fereastră, dar lui Dănel nici nu-i trecea prin gând să se lase, cu una cu două! Mai ales că el ocupase mai întîi și-ntîi locul de la fereastră! Acolo era locul lui și în tren, cînd plecau la bunici. Și tot așa, trebuia să-l apere de încăpățînatul de Dumitrel. Cu toate că acum, el se încăleștase cu mâinile de pupitru și se ținea zdravăn, Dănel izbuti să-l împingă afară din bancă. Îi mai dădu și un brînci, de-l trînti jos pe podele, și se așeză plin de triumf pe locul dinspre fereastră. Dar Dumitrel nu era omul care să renunțe la ceea ce credea că pe drept sau pe nedrept i se cuvine. Nu, nu! Se repezi de partea cealaltă, ca un berbec furios, și bătălia se încinse și mai aprigă. Toți copiii se

uitau la ei și rideau, așa că nici n-au avut habar când a sunat clopoțelul. Habar n-au avut că recreația s-a terminat, că s-a deschis ușa și tovarășa învățătoare a intrat în clasă. În liniștea care se făcuse de nici musca nu se auzea, ea întrebă:

— Aș putea afla și eu ce-i cu bățalia asta?

Cum și unul și celălalt ședeau acum ca niște stane de piatră, cineva răspunse în locul lor:

— Gemenii se bat pentru locul dinspre fereastră!

— Acolo e locul meu! se jelui Dănel. Eu m-am așezat primul. Așa a făcut și în tren, când am venit de la bunica!

— Ba nu! Ba nu! Acolo e locul meu! se miorlăi Dumitrel.

— Așaaa! se miră tovarășa învățătoare și căzu pe gânduri. Apoi se uită cu atenție prin clasă, clătină din cap și oftă. Hm! Nu mai văd nici o bancă liberă la fereastră. Trebuie să mutați banca asta!

Cum bățaușii nu pricepeau, ea le zise cu blîndețe:

— Mutați banca asta lângă perete, sub fereastră, și așa, cred c-o să fiți mulțumiți amîndoi.

Cum să fie mulțumiți? Nu, nu erau deloc mulțumiți! Ședeau acolo ca pe cărbuni aprinși! Toți copiii se uitau la dînșii ca la cinematograf. Dar când tovarășa învățătoare începu lecția, nimeni nu-i mai băga în seamă. Și ei se simțeau așa de parcă ar fi fost singuri în clasă. Da,

acum erau tare necăjiți. Ce n-ar fi dat ei ca banca lor să fie în rînd cu toate băncile! Toți copiii ședeau pe locurile lor, numai ei, Dumitrel și Dănel, se simțeau afară din rînd.

Ce se poate face cu litera „ZET“?

Dumitrel trînti caietul de caligrafie în ghiozdan și mormăi:

— Nu pot să te sufăr. Din cauza ta am rupt trei pagini. Mai bine te ștergeau din alfabet. Ce nevoie avem de ultima literă?

— ZZZZ! făcu litera ZET și zbură afară din ghiozdan, drept în zaharnița de pe masă.

— Ei, dar știi că te obrăznicești de tot! strigă Dumitrel și se repezi infuriat la zaharniță.

Dar în clipa aceea, o mîină lungă, lungă i-o înșfăcă de sub nas. Încremenit, Dumitrel se uita și nu-i venea să-și creadă ochilor.

— Hohoho! rînji ZMEUL, căci el era!

Cît ai zice pește, căscă o gură, cît o șură și inghiți zaharnița cu zahăr cu tot.

— Oh, cum ai putut face una ca asta? bolborosi Dumitrel. Ce-o să-i spun mamei de zaharniță?

— Zecse! Nici nu-mi pasă. Să bagi de seamă că încep cu litera ZET! adăugă zmeul amenințător și dintr-un salt dispăru prin zid.

În urma lui rămase acolo în perete o gaură destul de mare. Dumitrel privea așa de încremenit zidul găurit, că nici lacrimile nu îndrăzneau să-l podidească.

— Aoleuuu, ce mă fac acum? se căină el.

— Îmi pare rău că ești atît de necăjit! se auzi un glas ca un clopoțel de argint. Nu uita că și eu încep tot cu litera ZET!

— Vaii! se miră Dumitrel, cînd o zări pe ZÎNA cea bună apărînd de după perdeaua albă de dantelă... Era foarte, foarte frumoasă.

Acum o să punem zaharnița la loc, zîmbi zîna și fu de-ajuns să facă un semn

ușor, că minune... zaharnița reapăru la locul ei pe masă.

— Cum să-ți mulțumesc, zână bună și frumoasă? șopti Dumitrel cu glasul pierit de emoție.

— Așteaptă să-mi mulțumești și mie! Și eu încep tot cu litera ZET, zise zidarul apărînd prin gaura lăsată de zmeu. Și, sub mistria lui, peretele se ivi neted și strălucitor.

— ZZZZZăău că nu știu cum... să vă mulțumesc, ar fi vrut să spună Dumitrel, dar o voce cunoscută și răscunoscută începu să răcnească:

— Zăpadă! Zăpadă!

La fereastră era bineînțeleles Dănel, în cămașă de noapte și ȝopăia de bucurie.

— Hai, scoală-te și tu, somnorosule! rîse mama. Cafeaua cu lapte e gata!

Dumitrel se trezise, desigur, dar se freca la ochi și parcă nu-i venea să creadă: mama tocmai lua zahăr din zaharniță. „Zing! — Zing!” mesteca ea cu lingurița în ceștile cu lapte.

— Zăpadă! Zăpadă! răcni din nou Dănel. Nu auzi, mări?

Abia atunci Dumitrel sări din pat și alergă și el la fereastră: ZĂPADA se așternuse...

A fost odată un... Căpcăun

Dumitrel era supărat foc. Tata i-a rupt a doua oară pagina din caiet și l-a pus să scrie a treia oară lecția. Dănel i-o luase cu mult înainte și acum o făcea pe grozavul:

— Ce tot te foiești? Clatini masa!

— Visezi? Nici nu m-am mișcat.

— Ba da! Dai din picioare ca un cal!

Auzind harța lor, tata împături ziarul și se ridică din fotoliu:

— Ei, bine, ia să văd și eu ce ispravă ați făcut! Și veni, bineînțeleles, să controleze caietul lui Dumitrel.

— Ce te uiți? mormăi inciudat și trase caietul pentru că frate-său, gata, întinsese gîtul peste masă, să-și vîre nasul. Tata se uită în caiet.

Dumitrel ar fi preferat să se crape po-deaua în două, să se facă nevăzut, decît să-l mai audă pe tata citind cu voce tare și c-o anume intonație:

— *VE-VE-I-ȚA, Luul și VU-PEA, LOCU-Ec în PA-DU-E!* Pe ce limbă e asta?

— Hăăăă! Pe limba căpcăunilor! se hli-
zi Dănel.

Dumitreț văzu negru în fața ochilor.
„Harșt!“ tata îi rupse a treia oară pagina!

— Uite ce e, băiețuș, adăugă el. Te
apuci frumos și scrii de la capăt, pînă te
saturi de mîncat litere.

— Nu! șopti Dumitreț.

— Ce, nu? se miră el așezîndu-se la loc
în fotoliu. Ce, nu? mai întrebă el o dată
și despăturî ziarul cît se poate de calm.

— Mie mi-e foame! îl lămurî el în-
cruntat.

— Aha! Atunci du-te la bucătărie, se
învoi tata, fără să ridice ochii din ziar.

— Eu scriu mai departe, tăticule! se
umflă în pene Dănel.

În bucătărie mirosea frumos a vanilie
și în tigaia albastră sfîrșiau veseli o mul-
țime de papanăși rumeni.

S-a întîmplat ceva? îl întrebă mama

îngrijorată, cînd îl văzu așa de abătut.

Dumitreț se așeză pe scăunașul cel mic
și oftă. Mama luă cel mai rumen papanăș,
îl puse pe o farfurie, îl pudră cu zahăr
și i-l puse dinainte.

— Nu, se văită băiatul. Nici nu pot
să-l văd în față! Am mîncat prea multe
litere! De la „veveriță“ una; de la „lup“,
una; de la „vulpe“, una; de la „locuiesc“,
una; și de la „pădure“, una. Cinci litere!
Și dacă am scris de trei ori, înseamnă că în
total am mîncat cincisprezece litere?

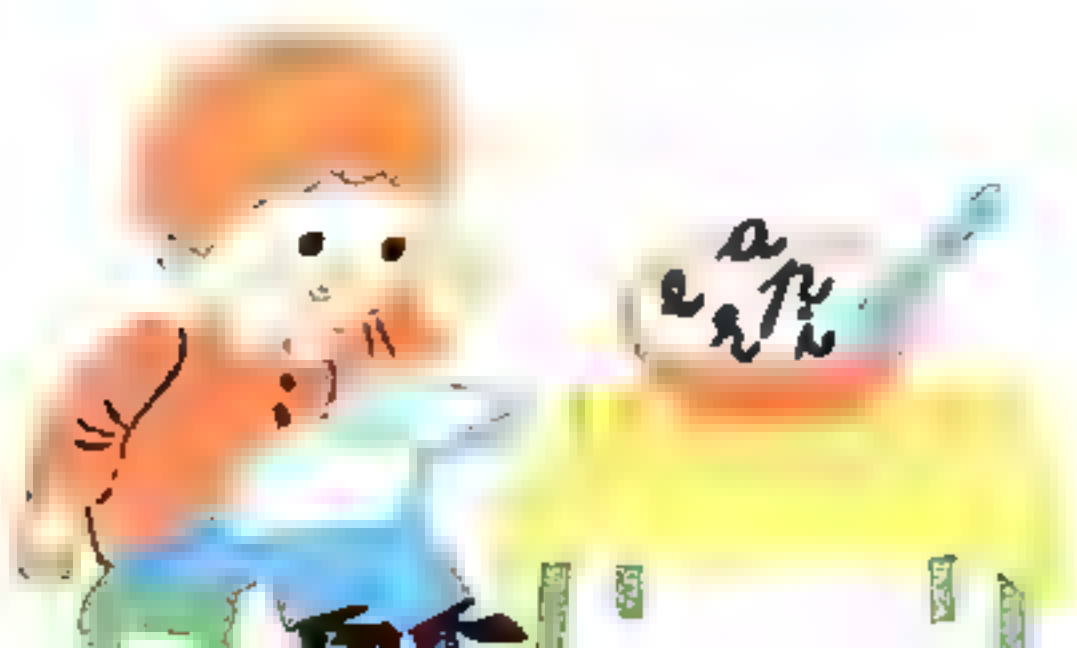
— Cincisprezece? Și mama căzu pe
gînduri. Hm! Cred, că dacă le-ai socotit
bine nu e atît de grav! Și repede, repede,
își scoase șorțul cu floricele roz, ca și
cum i-ar fi venit o idee salvatoare.

— Cred că trebuie să mai încercăm
o dată, împreună! Tu scrii și eu stau lîngă
tine cu ochii în patru să păzesc literele,
să stea fiecare la locul ei.

Dar chiar în clipa cînd se sfătuiau așa
amîndoi, tata și cu Dănel dădură buzna
în bucătărie:

— Ohoho! Ce papanăși!

Ohoho! Ce Căpcăuni! zise mama. Și
în timp ce amîndoi se repezeau asupra pa-
panășilor, ea îi făcu lui Nubanu un semn
tainic și ieșîră tiptil.

Unde se joacă o piesă cu un singur tablou

*În rolurile principale:
(Dumitreț și Dănel).*

Acțiunea se petrece în timpul vacanței de primăvară, pe balconul plin de zorele înflorite. Castanii de sub balcon, gata să înflorească, sînt plini de vrăbii care fac o gălăgie de nedescris. Dumitreț răsfoiește o revistă. Dănel bate niște cuie într-o scîndurică.

Dumitreț: Du-te mai încolo cu ciocănitul tău!

Dănel (ciocănește înainte): De ce?

Dumitreț: Vreau să citesc!

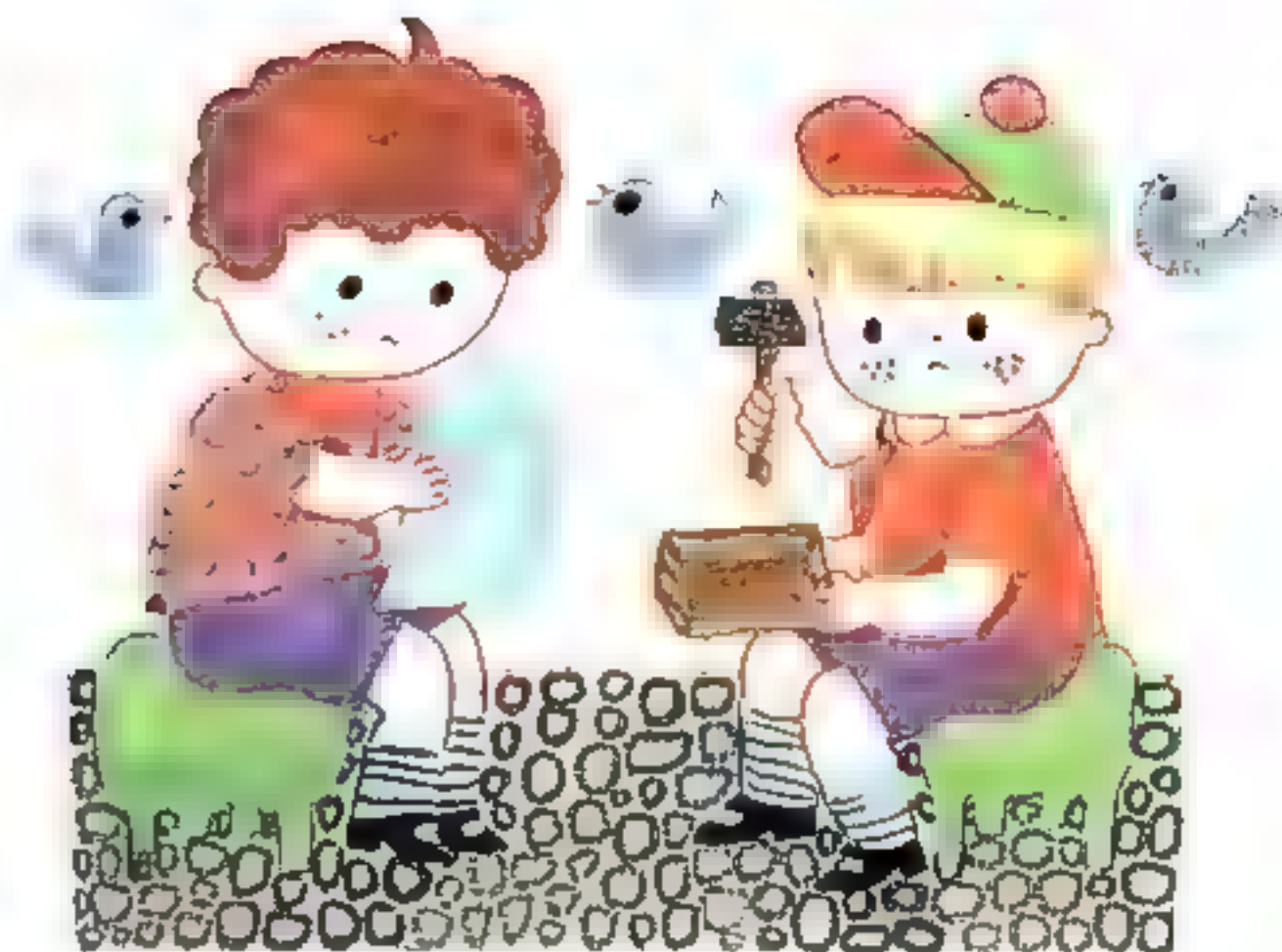
Dănel: Păi, n-am spus că fac o cutie pentru periile de ghetă?

Mama (apare pe neașteptate în ușa balconului): Băieți, cine se duce să cumpere pîine?

(Dumitreț răsfoiește în continuare revista. Dănel bate cuie în altă scîndurică.)

Mama (cu un ton mai sus): Nu se aude?

Dumitreț: E rîndul lui!

Dănel: Ba, să avem iertare! E rîndul mătăluță!

Dumitreț: Ba, nu! E rîndul tău!

Dănel (zîbind cu înțeles): Mămico, ce zi e azi?

Mama plină de răbdare: Marți!

Dănel triumfător: Deci, dacă azi e marți, ieri a fost luni! Cine a cumpărat pîine luni? Eu! Așa că...

Dumitreț (neînduplecat și sigur de sine): Nici un așa că! E rîndul tău! Eu am cumpărat pîine pentru sîmbătă și pentru duminică!

Dănel: Ha! Ha! Nu contează. Așa, am hotărît: o zi eu, o zi tu! Duminică nu intră în socoteală! E pauză!

Dumitrel (clocotind): Dacă e pauză ce? N-ai mâncat pâine? E rindul tău!

Dănel: Ba al tău! Spune, mămico, nu am dreptate?

Dar mama nu mai e pe balcon: se aude ușa de la intrare.

Dumitrel aruncă revista încruntat. Dănel dă cu piciorul într-o scîndurică: „Tu ești de vină!” „Ba, tu ești de vină!”

Ba, tu, Ba, tu! Și așa se sfîrșește primul tablou al piesei despre „Pîinea de marți”, pe balconul acoperit cu o cortină de zorele înflorite...

Într-o luni de dimineată

Ieri-seară mama le-a spus celor doi gemeni:

— Băieți, așa nu mai merge! De mîine, adică de luni dimineată, să găesc odaia voastră lună, și orarele scrise. Fiecare om trebuie să aibă un bun simț cît de cît!

— S-a înțeles? a întrebat tata.

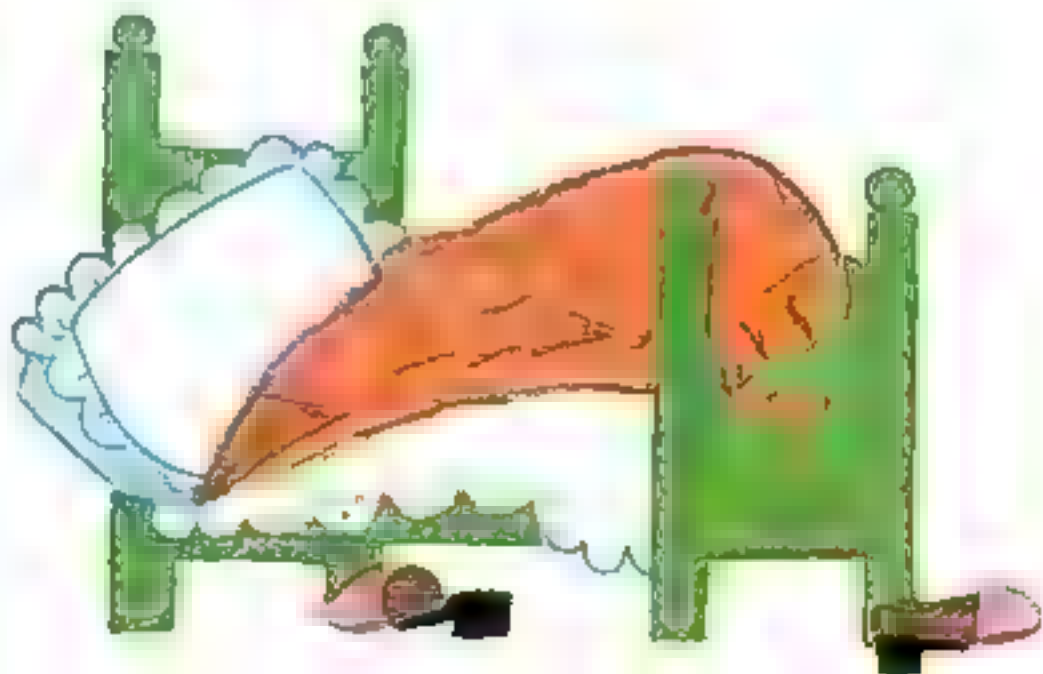
Și pentru că, ceea ce spune mama e sfînt, se apucă imediat să-și pună și dînsul în ordine ziarele împrăștiate peste tot.

— S-a înțeles! au răspuns băieții cu nasurile în jos și-au plecat imediat după mătură și fîraș; pe unde te uitai nu vedeai decît rumeguș de la creioanele lor colorate de curînd ascuțite.

Luni dimineată, după plecarea băieților la școală, mama deschise ușa de la odaia lor, să vadă ce s-a înțeles. Rămase stană de piatră. Oftă încet, se sprijini de canatul ușii și căzu pe gînduri. Paturile erau făcute: dar, vai, cum arăta unul din ele strîns în mare grabă, cuvertura atîrna

lăliie, iar biata pernă se pare că primise un pumn în ultima clipă și acum parcă suferea de crampe groaznice. Un papuc pătat de cerneală zăcea părăsit în mijlocul odăii și cu botul căscat părea gata să se repeadă asupra perechii, care ședea cuminte sub cuier, vîrf lîngă vîrf, călcîi lîngă călcîi. (Amîndouă perechile de papuci fuseseră, desigur, cumpărate doar în aceeași zi, la aceeași oră, din același magazin.) Mama oftă, se duse și-l căută pe stîngul după dulap și îi puse pe amîndoi lîngă perechea cuminte de sub cuier. În cuier văzu cele două treninguri gemene, albastre, numai că unul dintre ele avea mînele înnodate și semăna mai mult cu o sperietoare de ciori decît cu un trening adevărat. Mama oftă din nou: îi deznodă mînele și-l potrivește la locul lui. Atunci își aminti de orare: da, erau la locul lor, prinse deasupra fiecărui pat, în pioneze. Unul era scris frumos cu titlul și zilele săptămîinii încercuite în chenare roșii și albastre. În schimb, celălalt, nu știai bine ce putea fi: scris de mînuială, și drept titlu avînd două pisici negre cu ochi verzi, ale căror cozi închiupiau pesemne minutarele unui ceas. Mama ghici imediat al cui era orarul. O

umbră de zîmbet i se ivi pe buze. Dar zîmbetul îi fugi, pentru că observă, cum peste scrisul dezordonat se întindea o mică pată de grăsime. Pisicile negre clipiră parcă amîndouă deodată din ochii lor verzi, ca și cum ar fi vrut să se dezvinovățească... Știu, știu, murmură mama, de cîte ori nu i-am spus? „Înainte de a te așeza la masa de scris, trebuie să ai mîinile perfect curate! Și nu te mai urca cu picioarele pe scaun!” Dar el, nu și nu... Ronțăie tot timpul ceva. „Miauu uuu!” o compătimiră pisicile... Dar mama nici nu se mai uită la ele. Se duce și netezește cuvertura lăliie, mîngîie binișor perna suferindă, gîndindu-se mereu la unul din băieții ei și cînd ieși din odaie părea că obrazul i se înseninase puțin încredințată că în următoarele zile ale săptămîinii o să fie din ce în ce mai bine...

A fost odată un cuier

Moș Vasile se sprijini în coada mătu-roiului de nuiele și după ce își netezi cu două degete mustățile cărunte, zbur-
lite, întrebă:

— Și cum a căzut?

— A făcut o dată „buuum” și a căzut!

— Nu se poate! se miră moșul și foarte neîncrezător se uită fix la Dumitrel. Cum să cadă singur? Cine este elevul de serviciu?

— Eu sînt! Dar m-am mirat și eu! Zău! A căzut singur, singurel!

— A căzut, după ce-am sunat de re-creație? Ori înainte?

— Nu! Tocmai, asta e! A căzut exact cînd a intrat tovarășa învățătoare. Și acu-ma am venit după matală!

— Hm... Mi se pare mie că mătăluță ești dintr-a-ntîia A, și dacă nu mă înșel, ieri ai stricat bunătațe de perete! Nu?

— Chiar azi am adus și ghips să repa-răm peretele și...

— Și ce?

— Și... și am păstrat clasa lună: toți copiii au ieșit în recreație; chiar și Puiu Cercel. Am aerisit bine, am strîns hîrtiu-tele, nici o urmă de firimitură nu se mai vedea prin bănci; și tabla am șters-o, și florile le-am udat! Și cînd colo! Ce necaz, să cadă cuierul! Doar ne-am luat angajamentul să nu se mai întîmple, ce s-a întîmplat ieri, nu?

— Eu nu știu ce angajamente v-ați luat! Dar ia te uită ce-a rămas în curte, după o singură recreație! Poftim! și moș Vasile turti cu măturoidul mormanul de hîrtii și hîrtiuțe adunat în mijlocul curții.

— Nu știu ce să mai zic! oftă Dumitrel destul de amărît. Dar noi ne-am luat anga-jamentul să nu mai fie pic de dezordine în clasă.

— Hmm! căzu pe gînduri moș Vasile. Să fie cuiele de vină?

Dumitrel prinse din zbor cuvintele astea și strigă plin de însuflețire:

— Preciș! Preciș sînt de vină cuiele! Și dacă matală cauți ciocanul, strîng eu gunoiul ăsta! Și apucă voinicește mătu-roiul de nuiele.

Moșul începu să scotocească prin bu-zunarele lui fără fund și minune!... scoase

dinăuntru lor un ciocan, nici prea mare nici prea mic. Apoi, așa, tam-nesam se interesă:

— Mi se pare mie sau ai un frate geamăn? Unul pe care l-am prins eu alaltăieri că se dădea ușa atârnat de clanța ușii?

Dumitrel rămase ca pironit locului, înghiți în sec, apoi fără codeală mărturisi cinstit:

— Ăla eram tot eu, moș Vasile! Alaltăieri fratele meu era elev de serviciu.

— Imm! se miră moșul! Așa, care va să zică? Multe se mai schimbă de ieri, pînă mîine. Tot mă gîndeam: cum să fac o deosebire? Ia, întinde coala mîna dreaptă.

În culmea uimirii, Nubanu se trezi cu o brasardă galbenă nou-nouță pe brațul drept.

Cînd intrară în clasă, tovarășa învățătoare se scuză:

— Iar avem un necaz cu cuierul, moș Vasile! Mereu te necăjim!

— Am aflat de la elevul de serviciu cum stă povestea. Și cît ai clipi, moș Vasile puse cuierul la locul lui.

Toată lumea observase acum brasarda galbenă de pe brațul drept al elevului de serviciu și acesta se simți mai mîndru ca niciodată.

Un gard galben, foarte galben

— Uite ce gard gaaalben, gaalben! se minunează Dănel.

— Eu ajung primul! strigă Dumitrel, și-o rupe la fugă cît îl țin picioarele.

— Ba eu ajung!

Și, ca un vultur, frate-său se repede pe urmele lui. Dar nu mai are nici o importanță care dintre alergători a ajuns primul sau ultimul. Ar fi fost și la mintea cocoșului că gardul acela n-avea cum să răsară peste noapte. Era acolo de cînd lumea, fiind chiar gardul școlii lor! Numai că dis-de-dimineată, în zori, Moș Vasile a luat o pensulă și-o căldărușă cu vopsea galbenă... Și, plin de voie bună, a vopsit jumătate din gard. Cealaltă jumătate de gard cotește pe strada vecină, plină de tei înfloriți; moșul o vopsește tocmai acum. Așa că habar n-are peste ce necaz au dat bieții băieți.

— Aoleu, ce ne facem acumaaa! se jeluiește Dumitrel smîngălit bine, cu un nas și cu o bluză mai galbene decît gălbenușul.

— Aoleu, ce afurisită vopsea! suspină Dabada cercetîndu-și mîinile vopsite pînă la coate. Și, supărați nevoie mare, se strecoară tupiliș, tupiliș, printre tufele de trandafiri, pe sub ferestrele școlii, pe unde crește o brazdă lată de iarbă verde și moale, numită peliniță. Tot smulg smocuri, smocuri de peliniță și încearcă cu chiu și vai să se curețe cît de cît.

— Heei, voi ăia mici, ce faceți acolo? se aude deodată un glas.

Cei doi încremenesc de spaimă. Nu-i moș Vasile. Nu! De sus, din capul scărilor, îi strigă un băiat ciufulit, cu un colac mare de sîrmă în spinare.

— Ei, ia veniți încoace! îi strigă din nou ciufulitul.

Nemaiavînd încotro, cei doi se apropie cu niște mutre așa de plouate, încît ciufulitului nici nu-i vine să creadă de ce vede în fața ochilor.

Nici nu rîde măcar...

— Mămulică, mamă, unde v-ați mascat așa?

— Păi noi am luat-o la fugă și... în-

cercă Dumitrel să-l lămurească.

— Și gardul... se căină frate-său.

— Ei, făcu ciufulitul și rîse cu prietenie. Las-că se aranjează imediat! Dar, ia dați-mi întîi o mîină de ajutor să duc materialul ăsta în atelier.

Și le arată o bucată mare de placaj rezemată de perete.

Auzindu-l vorbind în felul acesta, celor doi parcă le mai vine inima la loc.

Cît ai clipi, apucară foaia de placaj, unul de-un capăt, celălalt de altul, și după ce urcară cîteva trepte, se pomeniră în atelier.

Aici era un zumzet și un zbîrniit asurzitor. Toți copiii lucrau la mașini adevărate. Nimeni nu avea timp să se uite la ei, nimeni nu observă nimic. Ba chiar ei înșiși uitară de vopseaua galbenă; una din mașini zumzăia și scotea scînteii, și o mulțime de pionieri erau strînși în jurul ei. Și ciufulitul începu să strige foarte bucuros:

— Tovarășe profesor! Tovarășe profesor! Am găsit sîrmă de cinci milimetri!...

Profesorul, în halat albastru, era foarte înalt, purta niște ochelari așa cum poartă sudorii, și veni să se uite la colacul de sîrmă adus de băiat.

— Bravo, Petrică, îl laudă el, după care profesorul se uită fix la noii-veniți și se miră:

— Dar cu „piesele“ astea galbene ce-i?

— Oho! le luă apărarea Petrică, noul lor prieten. Mi-au ajutat la materiale! Dacă-mi dați cheile de la dulap, să iau

puțină acetonă, îi fac lună și-i luăm ca ucenici!

Toată lumea din atelier începu să rîdă, și tot necazul pieri ca și cum n-ar fi fost.

**O sanie,
un cartof,
doi cartofi
și-un prieten
cum nu e altul**

„Scîrț-scîrț! Scîrț-scîrț!“ Zăpada înghețase bocnă, era un pui de geruleț, însă băieții nu-l simțeau, trăgeau cu nădejde sania încărcată cu cele două plase de cartofi. Dar sania aluneca singurică pe pîrtia netedă care șerpuia printre blocuri. În fața fiecărei intrări A.B.C. stătea de pază cîte un om de zăpadă. Cei trei înghețaseră sloi și stăteau smîrnă ca niște santinele. Semănau leit, atît că fiecare

avea cîte o cratiță de altă culoare pe cap, în chip de pălărie. Petrică fusese de părerea asta. Să existe totuși un semn de deosebire: cel cu pălăria verde era al celor de la A; cel cu pălăria roșie, al celor de la B; iar cel cu pălăria albastră, al celor de la C.

— Uite, observă deodată Dănel: omul nostru de zăpadă nu mai are nas.

— Phii!! drăcie! se miră și Dumitrel și privi bănuitor un cioroi zburlit, care parcă ciugulea ceva pe o cracă din vârful castanului.

— Ei, lasă că-l învăț eu minte, se supără Dănel.

Lăsară un pic sania și cu gînd să se răzbune pe hoțoman, se apucară să facă niște bulgări de zăpadă.

— Eu îl ochesc întîi!

Și Dumitrel închise un ochi. Dar nu mai apucă să-l ochască pe presupusul hoț, pentru că, de pe Scara A, Puiu Cercel ieși valvîrtej și cu patinele făcu un viraj drept lîngă sania lor:

— Ce-i cu aprozarul ăsta aici?

Pînă să-și dea seama bine ce se întîmplă, cei doi rămăseseră stană de piatră cu ochii la cartofii care zăceau acum răsturnați în zăpadă.

Puiu Cercel?

Ehei, era departe!

Se aruncase iute pe burtă pe sania lor și zbură pe pîrtie, chiuind ca un șef de trib de piei roșii. Și, culmea bătăii de joc, cioroiul cel zburlit zbură cîrîind pe deasupra capetelor lor. O mulțime de gură-cască, ieșită ca din pămînt, se adunase în jur; unii rîdeau de ei, alții chiuiau și fluierau după Puiu Cercel.

Cei doi păgubași parcă-și pierduseră glasul de supărare. Dar, ca la un semnal, mulțimea se dădu la o parte: Petrică își făcu loc rîzînd:

— Hei, las'că pun eu mîna pe el! Și zbură ca un vultur pe patinele lui nou-nouțe pe urmele lui Puiu Cercel. Nu trecu mult și-l văzură cum îl aduce îndărăt. Puiu Cercel trăgea sania și părea cam bosumflat.

— Ce-i, mă gemenilor? V-am mîncat sania? Și împinse sania cu piciorul cît putu de tare.

— Pune și cartofii la loc! îl îndemnă Petrică cu glasul cel mai liniștit de pe pămînt.

— Am înțeles, înălțimea voastră! bombăni Puiu Cercel.

— Heehe, rîse Petrică. Așa: un cartof, doi cartofi, pune cartofii unde au fost! Ai un cuvînt și tu, nu?

— Și dacă am un cuvînt, poate trebuie să le duc și cartofii pînă acasă? bombăni el.

Toată lumea se uita să vadă ce avea de gînd Puiu Cercel. Dar el ridică o plasă și o puse pe sanie, Petrică așeză cealaltă plasă alături și, după ce-și scutură mănșile de zăpadă, întrebă:

— Acum, eu cred că lucrurile sînt în ordine, nu?

— Și acum, lulu, lulu! Vă duce nenea pînă acasă la mămicuța! se strîmbă Puiu Cercel și toți se porniră pe rîsete.

Asta îl înfurie pe Dumitrel, smuci de sfoara saniei și-o luă în pas alergător spre scara C. Dănel fugi după dînsul, dar întoarse capul și făcu un semn cu mîna.

— Salut, Petrică!

O recreație mare, un asparagus și Puiu Cercel

Multe se mai pot întîmpla într-o recreație mare, dar totul depinde de felul cum și cine povestește pe urmă aceste întîmplări.

Căci, uite ce i s-a întîmplat lui Dumitrel: În recreația mare un elev de serviciu a rămas să facă ordine în clasă. A deschis ferestrele, a udat buretele, a șters tabla, și-a pus creta nouă la locul ei. Toată lumea a ieșit în recreație, numai Puiu Cercel s-a întors și a început să joace fotbal cu preșul din fața ușii.

— Ieși afară! i-a zis Dumitrel.

— Ieși tu! i-a rîs în nas Puiu Cercel și, cînd a dat un șut în preș, l-a proiectat direct pe catedră.

Dumitrel a luat preșul și încruntat s-a repezit la Puiu Cercel, hotărît să-l scoată afară. Dar acesta, prinde-l dacă poți, sărea printre bănci, rîzînd și țipînd. Era cît pe ce să pună mîna pe dînsul, dacă Dumitrel nu s-ar fi împiedicat și n-ar fi căzut peste asparagus.

— Ha, ha! Ce-ai făcuut! Ce-ai făcuut! se veselea Puiu Cercel.

Ei bine, atunci a intrat în clasă tovarășa învățătoare. Cînd a văzut prăfăria din clasă, băncile hîite din locul lor, a întrebat:

— Cine este elevul de serviciu?

— Eu! a răspuns Dumitrel.

— Cine a spart ghiveciul cu asparagus?

— Eu, a răspuns Dumitrel...

Și Puiu Cercel ședea lîngă ușă spășit ca un motan plin de puf de vrabie pe bot, tremurînd poate în sinea lui și așteptînd întrebarea:

— Cine a dus preșul în mijlocul clasei?

Dar nu urmă nici o altă întrebare. Tovarășa învățătoare oftă și spuse, desigur, pentru Dumitrel:

— Și eu eram aproape sigură că ai să fii printre primii care vor primi cravata roșie!

În recreația următoare, cînd a aflat ce i-a făcut Puiu Cercel, Dănel s-a făcut foc și pară:

— Praf îl fac pe Puiu Cercel!

— Poate nu mai primim cravata roșie, din cauză c-o să ne creadă bătauși!

Dar Olguța nu se putu abține și se duse la banca lui Puiu Cercel și-i trînti furioasă în obraz:

— N-am știut că ești așa de mincinos! De ce nu i-ai spus tovarășei învățătoare ce-ai făcut cu preșul?

Puiu Cercel rămase o clipă trăsniț, apoi, poc! îi dădu cu caietul de desen în cap.

— Așa? Stai că-ți arăt eu ție!

Și Dănel se repezi ca un vultur din zbor.

Din păcate, tovarășa învățătoare intră în clasă, chiar atunci:

— Cine a început bătaia?

— Popescu Dănel s-a repezit la mine și eu nu i-am făcut nimic, se puse pe văicăreală Puiu Cercel.

Da. Așa se întîmplaseră lucrurile și cel mai amărît era acum Dumitrel. Se uita

și vedea cum crește văzînd cu ochii cucuiul din fruntea lui Dănel.

— Din cauza mea...

Ce cauză? Mîine îl fac harcea parcea și pipăindu-și cucuiul întrebă îngrijorat: Se cunoaște?

— Se cunoaște!

— Să știi că eu am alunecat acolo la colț, unde se repară strada și gata...

Ce, gata! Cum intrară pe ușă, mamei i se păru ceva în neregulă și observă imediat cucuiul.

— Iar v-ați bătut!

— Noi? Să ne batem? Am alunecat acolo, știi matale, unde e mormanul ăla de moloz.

— Aoleu, se sperie de-a binelea mama. Puteai să-ți spargi capul! Și se grăbi să-l doftoricească cu rivanol.

Poate că toate s-ar fi liniștit, dacă bunica lui Puiu Cercel n-ar fi sunat la ușă.

Cei doi se refugiară în dormitor, de unde se auzeau destul de bine toate plîngerile: „Am să mă duc la școală să văd dacă acolo învață carte sau învață să se bată ca sălbatecii! Puiu meu a venit cu o vînație la ochi! Puteau să-i scoată ochiul!”

— Și al meu a venit cu-un cucui, mă tem c-ar fi putut să-i spargă capul!

Pînă la urmă, de supărare, mama gemenilor și bunica lui Puiu Cercel s-au dus amîndouă în bucătărie să bea cafea. Din bucătărie nu se mai aude ce vorbesc.

- S-a dus acasă mincinosul, să pîrască! mormăie Dănel și clocotind de indignare își smulge compresa cu rivanol.

— Lasă compresa! zice Dumitrel și grijuliu i-o pune la loc, innodîndu-i bine la ceafă basmaua cu floricele a mamei.

Unde intervine un model, o morișcă și din nou Puiu Cercel

Băieții se apucă să-și facă lecțiile: oțtează pe rînd, cu schimbul, de inimă rea, pentru că mama nu vorbește cu ei. După ce-a plecat bunica lui Puiu Cercel nu i-a

întrebat nimic, nu le-a spus nimic și asta li se pare o mare nedreptate.

— Mămico, ai nevoie de cîrlige? încearcă Dănel, văzînd că mama s-a apucat să spele rufe.

— Nu, mulțumesc! răspunde mama. Se preface că are atîtea treburi, încît nu poate să schimbe cu ei nici un cuvînt. Așa face ea, cînd e supărată tare. Nu vorbește.

Sună cineva la ușă și ei se reped să vadă dacă nu cumva a venit tata, cel puțin să se sfătuiască cu dînsul. Cînd deschid ușa, să cadă amîndoi lași pe jos de uimire.

Era chiar Puiu Cercel în persoană. Avea curajul...

— Vorbești de lup și lupul la ușă! mormăi Dumitrel simțind cum îi crește în frunte cucuiul lui Dănel mare cît un corn.

— Cu ce prilej avem onoarea? începuse Dănel pe ocolite.

— Nu vă holbați! zise Puiu Cercel și clipi din ochiul mai mic și puțin vînat! Am treabă cu tanti Popescu! I-a trimis bunica un pachet.

— Ai sosit, Puișor? zise mama, apărînd așa nerăbdătoare, de parcă nu-l aștepta în vizită decît pe Puiu Cercel.

Îi luă pachetul, îl aduse în sufragerie, continuînd să se bucure:

— Vai, nici nu mă gîndeam că o să-mi aduci așa de repede modelul! Din pachet se ivi un șal galben de lînă cu ciucuri lungi.

— Ce minunăție! șopti ea pierdută de admirație. Ce talent are bunicuța ta!

— Oho! se umflă în pene Puiu Cercel. Acuma împletește unul de crezi că-i făcut din trandafiri puși unul lîngă altul!

Ascultau cu gura căscată și nu le venea să-și creadă ochilor și urechilor ce bine se împăca mama cu Puiu Cercel.

— Dar dumneavoastră aveți morișcă?

— Ce morișcă?

— Morișcă de depănat sculurile. Eu i-am meșterit una bunicăi, dintr-un scăunel și-o roată de trotinetă veche! Pune sculul și gata-i ghemul.

— Ia, te uită, ce băiețel meșter! se porni mama pe laude. Ia stai colea, la masă, și să vă aduc ceva bun! Îți plac cartofii copti?

— Îmi plac, dar nu stau, că sînt supărat pe ei! M-au făcut mincinos.

Și nu ești? strigă Dumitrel furios.

— Lasă, c-ai să vezi tu mîine la școală! îl amenință Dănel.

— Ei, vă rog să aveți în vedere, spuse mama, că Puiu Cercel a venit la mine în vizită, nu la voi!

Și, după ce puse tava cu cartofii pe masă, adăugă: Și acum să stați frumos în jurul mesei, să-mi povestiți și mie cum a fost.

— A fost că Dumitrel o face pe comandantul. Eu de aceea m-am jucat cu preșul, ca să-i arăt că nu-mi pasă. Mereu îmi face în ciudă, că n-o să primesc cravata de pionier.

— Așa! se întristă mama și începu să toarne unt peste cartofi.

— N-o să i-o dea! strigă Dumitrel și aruncă inciudat cartoful, cu care era cît pe ce să se opărească. N-o să-i dea, vorbește neîntrebat în timpul lecțiilor și e obraznic în clasă.

— Și vine cu cărțile neînvelite, completă Dănel.

— Ha, le rîse în nas Puiu Cercel. Aflați că le-am învelit.

Dar mama oftă, așa, tam-nesam:

— Tare-mi pare rău, că nu am și eu o morișcă pentru ghemele mele!

— Pot să v-o împrumut pe-a noastră! se oferî Puiu Cercel.

Și apoi, ca și cum nu s-ar fi întîmplat

mai nimic, înfulecă doi cartofi unul după altul, îi sărută mîna mamei și plecă.

După plecarea lui, mama iar nu zise nimic: părea dusă pe gînduri.

Dumitrel răbdă cît răbdă, apoi, cuprins de o ciudată îngrijorare, o întrebă:

— Mămicuță, vrei să-ți facem și noi o morișcă?

— E un fleac, sări și Dănel, numai că trotineta noastră e nouă, n-avem nici o roată veche. Va fi o morișcă nou-nouță.

Penultimul cuvînt de încheiere în care Ghiță deține un secret

Chioșcul cu ziare era la colțul străzii, la o distanță de aproximativ cinci minute. Îl trimiseseam pe Papălapte să cumpere ziare și, uite, trecuseră trei sferturi de oră și nu se întorsese încă. Cam îngrijorată, mi-am luat fulgarinul din cuier și-am alergat să văd ce s-a întîmplat. Era abia șase dimineața, zi de duminică, nici un copil pe-afară. Am început să întreb în dreapta și în stînga:

— N-ați văzut un cățeluș cu părul creț cu pete albe, cu pete negre, cu urechi lungi și cu coadă scurtă pe nume Papălapte? Se dă în vînt după lapte și-l cheamă Papălapte. Dar nimeni nu-l zărise.

Bineînțeles m-am dus la chioșcul de ziare, unde mi s-a spus că venise după

ziare, că primise rest trei lei și optzeci de bani...

Am făcut cale-întoarsă, cu gândul că între timp o fi ajuns acasă. Dar, când să intru pe alee, ce văd? O mulțime de lume adunată în curtea noastră! Oare să fi făcut Papălapte al meu vreo boroboată? Că erau acolo toate bunicile din bloc. Am recunoscut pe bunica lui Puiu Cercel după un șal foarte frumos cu franjuri, pe bunica Olguței, a lui Ionel și chiar

pe bunica gemenilor Popescu, care venise cu trenul, pentru că se odihnea pe-un geamantan mare și galben. Da, era o adevărată adunare de bunici.

Cum m-au zărit, au tăbărit pe mine cu întrebările.

— Ați mai auzit una ca asta? Nepoței noștri au dispărut de-acasă!

— Cum așa?

— Asta ne întrebăm și noi! Am găsit paturile goale, strînse frumos, pătura și perna la locul lor.

— Ce-i de făcut oare, se jelui bunicuța gemenilor. Dacă ați ști ce cumiști s-au făcut ei.

— Foarte curios că și Papălapte al meu a dispărut. L-am trimis după ziare și dus a fost.

În timp ce ne frământam noi așa în culmea neliniștii, auzim un mieunat foarte cunoscut. Era motanul Ghiță, care ședea tolănit la soare sus pe cornișa ferestrei de la etajul unu.

— Eu știu unde s-au dus, dar e secret!

— Ce secret? Nu te supăra, dragă Ghiță, dar există secrete și secrete. Nu te-o răbda inima să vezi atîta supărare și neliniște și să nu spui ce știi! se jelui o bunică (a lui Ionel, cred).

— Nu vreau să am încurcături! se sclifosi Ghiță. Dacă au hotărât că e secret, secret să fie!

— Vai de mine și de mine! Te rugăm să ne spui, dragă Ghițișor, te rugăm din suflet, nu ne mai perpeli atîta... începură bunicile din nou, nu, nu numai cu rugămințile dar și cu fel de fel de promisiuni. „Dacă ne spui ce știi de nepotelul meu, ai să capeți în dar un cîrnat! O farfurie cu smîntînă! Un papanaș! Un copan de pui... Cu atîtea promisiuni și făgăduieli Ghiță ar fi avut prilejul să devină milionar, dar dumnealui se fandosea în continuare: că lui nu-i place să se amestece! Că pe el nu-l privește! În fine, cu chiu și vai, se înduplecă să spună ceva:

— Astăzi este ziua concursului „Cine o iubește mai mult pe bunica mea“. Ați înțeles?

Atîtea le trebui bunicilor. Cum adică? Ce înseamnă asta? Ploua cu întrebările și nedumeririle. Tocmai cînd ne tîrguiam în felul ăsta cu nesuferitul de Ghiță motanul, se auzi o hărmălaie grozavă, de nedescris, și în curte apărură toți „dispăruții“, în frunte cu gemenii Popescu: printrei ei, Papălapte al meu! Ca toți ceilalți avea și el un buchet de flori și

cumpărături din piață. L-am luat imediat la rost:

— Unde mi-ai umblat? Eu te-am trimis după ziare și tu?...

Supărarea din glasul meu îl făcu să scape din bot plasa plină cu morcovi, păstîrnac și ardei, dar, în schimb, îmi dădu buchetul de micșunele, așa că n-am mai putut să zic nimic.

Cum să cerți pe cineva care-ți dă un buchet de micșunele?

**Ultimul cuvînt
de încheiere,
în care
era să confund
o persoană
cu alta**

Tocmai mă aflam în toiul unei discuții furtunoase cu Papălapte. Îmi sechestraseră papucul în semn de protest, și se refugiase sub pat. Ședeam într-un picior pe covorul albastru, ca o barză gînditoare pe malul unui lac. „Am să aduc o mătură cu coadă și dacă nu i-o place...” cugetam. Dar înainte de a-mi pune planul în aplicare, am încercat să-l conving cu duhul blîndeții:

— Ar trebui să-ți fie rușine! Să tragi cu dinții fața de masă, să-mi verși bunătatea de cafea!

— Cafeaua s-a vărsat din greșeală! Și de fața de masă am tras numai așa, puțin, să-ți aduc aminte că e vremea să mergem la plimbare.

— Ce plimbare! Nu vezi că afară plouă cu găleata?

În clipa aceea s-a auzit soneria. Era datoria lui de cățel să alerge să vadă cine e, dar dumnealui, Papălapte, nici nu se sinchisi! Așa că m-am dus sărind într-un picior să deschid. Nu era nimeni. M-am întors cu gîndul să caut o față de masă curată și să pun lucrurile la punct cu Papălapte, cînd, soneria se auzi din nou. Am alergat repede la ușă, nimeni. Ei drăcie, iar umblă Omul invizibil pe la soneria mea!

— Eu știu cine e, dar nu spun! chicoti de sub pat Papălapte, ca să-mi facă zile fripte.

— Lasă că știu și eu. Și am să rezolv eu toate poveștile astea.

Abia așteptam să aud soneria a treia oară, să mă reped ca un uliu asupra cui știam eu. Ceea ce s-a și întîmplat. Cînd am auzit soneria, eram lîngă ușă și zbang am deschis-o. Am văzut o umbrelă portocalie cît toate zilele și pe Ionel, care nu semăna deloc cu Omul invizibil.

— Bună ziua, îmi atrase el atenția foarte politicos. Și bună dimineata. Am auzit că vi s-a vărsat cafeaua pe fața de masă.

— S-a vărsat, am bîguit eu aproape amuțită de uimire.

Dar Ionel urmă:

— V-am adus o substanță cu care se poate scoate orice pată. Un decolorant universal! Și, foarte sigur de el, lăsă umbrela portocalie în cuier și intră direct în sufragerie. Acolo scoase din buzunar o cutioară, deșurubă un căpăcel, încă un căpăcel și presără praful pe fața de masă. Am privit înmărmurită cum un fuior de fum des și înecăcios se ridică din fața mea de masă și-mi umple sufrageria cu un miros de zambile. Am închis ochii și m-am gândit disperată: „Cerule, numai mie mi se întâmplă asemenea lucruri“. Dar, când am deschis ochii, fumul dispăruse, ca și pata de cafea. Fața de masă era imaculată. Ciudatul meu musafir îmi explică voios că e vorba de un decolorant universal, inventat de „Cercul de chimie al pionierilor“.

Papălapte ieși de sub pat cu limba de-un cot și veni să-i facă o manifestație de admirație și simpatie. Ca să nu rămân mai prejos, am spus:

— O, îți mulțumesc frumos, Ionel.

— N-aveți pentru cel! Dar, să știți, pe mine nu mă cheamă Ionel! Eu sînt Popescu Dumitrel!

Am simțit că intru în pămînt de rușine. Ce situație neplăcută! Să confund mereu

o persoană cu altă persoană! Dar Popescu Dumitrel trecu ușor peste asta și întrebă:

— Mai aveți și alte pete?

În timp ce căutam să-mi amintesc ce pete mai am, soneria se auzi din nou și de data asta pur și simplu am răsuflat ușurată că m-a salvat din încurcătură:

Noul oaspete avea o umbrelă cu flori-cele roșii, de pe care șiroia apa ca de pe streășină. Se prezentă singur:

— Bună dimineața. Sînt Popescu Dănel din grupa de pionieri „Fii voios și de folos“ și începu să-și scoată de prin buzunare tot felul de șurubelnițe, cuie și un ghem de sfoară, ba chiar și un ciocan.

— Am impresia că veioza dumneavoastră este defectă.

Cum mă uitam și nu pricepeam nimic, Popescu Dănel preciză:

— Aceea cu abajur verde de pe birou!

Pînă să-mi recapăt cumpătul, veioza se aprinse, iar soneria sună din nou.

— Hei, eu credeam că sînteți la treizecișiopt. Mi-am tocit picioarele cinci etaje! De ce nu m-ați așteptat? Scuzați, se întoarse cel de-al treilea musafir spre mine. Aveți un scaun de bucătărie șchiop. Și scoase un ciocan: Pot vedea scaunul?

Văzînd mutra mea, Popescu Dumitrel
începu să rîdă:

— Pe el nu se poate să nu-l Țineți minte:
E Puiu Cercel.

În fine, după ce scaunul de bucătărie
a fost reparat și umbrelele ude dispăru-
seră din cuier, am căzut pe un fotoliu ca
să-mi adun gîndurile cam rătăcite. În
fața mea pe covorul albastru ședea Papă-
lapte și se uita fix la mine cu ochii lui
aurii. Părea că mă întreabă:

— Mai ai de zis ceva despre vecinii
noștri?

— Nu, ba nu, da, ba da...

